

Frits en Tineke

Jeannette van Luipen-
Bronwasser

FRITS EN TINEKE

JEANNETTE VAN LUIPEN-BRONWASSER

FRITS
EN TINEKE

Met illustraties van Tiny van Asselt

VIERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv - NIJKERK

1. Tineke krijgt een vriendje

Het was begin juni en heel warm.

In de grote tuin bloeiden allerlei bloemen in de mooiste kleuren.

Het was heel stil in de tuin.

Opeens werd de stilte verbroken door een Indianengehuil.

Direct daarop was er een geritsel in de heg. Een meisje met donker krullend haar en een paar ondeugende bruine ogen baande zich een weg door de dichtbegroeide heg.

Ze bekeek haar armen, waarop enkele fikse halen te zien waren.

„Twee erbij,” zei ze met een licht schouderophalen.

„En je jurk?” vroeg een bezorgde stem.

„Mijn jurk?” Ze schudde onverschillig haar krullen naar achteren. „Wat geeft dat. Hij is toch oud. Weet je moeder dat ik kom?”

Frits van Maarland schudde zijn hoofd.

„Waarom niet?”

Frits keek een beetje schuldig naar het boze gezichtje tegenover zich.

„Moeder zou het misschien niet goedvinden.”

„Waarom niet?”

„Ik weet het niet.”

Tineke Voorberg haalde ongeduldig haar schouders op. Nee, ze begreep haar nieuwe vriendje nog lang niet.

„Wat gaan we spelen?”

„Zullen we naar de hei gaan?”

Tineke dacht even na. „Goed,” zei ze dan.

Frits keerde zich om. „Ik ga Sandra halen, wacht je even?”

Hij rende langs de paden naar het huis.

Tineke keek hem na. Frits was haar nieuwe buurjongen. Hij woonde nu precies een maand in hun dorp. In het grote witte huis, met de tuin die wel zo groot leek als een park. Zolang Tineke zich kon herinneren, had ze de grote tuin steeds als haar eigen bezit beschouwd.

Voor Frits hier kwam wonen, woonde er in het grote huis een heel oude dame en een heel oude meneer. De tuin van het huis grensde aan de achterkant aan hun eigen kleine tuintje. Natuurlijk hadden vader en moeder vaak gezegd dat ze niet in de grote tuin mocht komen. Ze mocht de oude heer en mevrouw geen overlast aandoen. Tineke wist toen nog niet wat overlast betekende, maar ze had toch wel begrepen wat vader en moeder bedoelden. Ze had altijd gezorgd dat ze uit de buurt van het huis bleef. Maar de tuin was t  verleidelijk.

Vader en moeder hadden het steeds heel erg druk. Vader met de bakkerij en moeder met de winkel en later met het kleine zusje. Ze konden lang niet altijd op Tineke letten.

„Zul je zoet in de tuin gaan spelen, Tineke?”

Tineke knikte heel ernstig. Ze speelde niet in hun eigen tuin, maar ze kroop door de heg omdat daar alles veel mooier was en je daar veel prettiger kon spelen. Het was een stevige heg, waar je je moeizaam doorheen moest wringen. In de loop der jaren was er wel een opening ontstaan, maar Tineke hield die zelf zo klein mogelijk. Zo zaten haar armen altijd vol halen.

Natuurlijk zag moeder dat, en ze wist ook best dat Tineke in de grote tuin speelde.

Moeder had eerst wat gebromd, maar in vaders ogen hadden twee lichtjes gedanst. Tineke had het heel goed gezien.

„Ze kan er geen kwaad,” had vader gezegd, „en zolang ze niets zeggen . . .”

Moeder had langzaam met haar hoofd geknikt. Tineke was daar eigenlijk wel erg veilig, veel veiliger dan in hun eigen tuintje, waar ze zonder veel moeite op de grote weg kon komen.

Van die dag af zei moeder niets meer. En Tineke speelde in de grote tuin of hij van haar was.

Toen ze naar de grote school ging, speelde ze vaak op straat met vriendjes en vriendinnetjes. Ook wel eens in hun kleine tuintje, achter het huis. In de grote tuin nam ze nooit iemand mee. Dat was haar eigen bezit. Daar waren een heleboel geheimpjes die zij alleen maar kende.

Daar was de grote, holle boom, waarin je je zo fijn kon verstoppen. Daar kon je ook in schuilen voor de regen. Er was ook een heel brede struik, die in het voorjaar prachtige roze bloemen had. En de rododendron; daar kon je helemaal onder kruipen. Als je onder z'n takken zat, leek het precies een huis. Hier

moesten vast en zeker kabouters wonen. Ze borg hier vaak haar schatten op: mooie, gekleurde stuiters, een priktol . . .

Op een keer was de oude meneer achter in de tuin gekomen. Hij liep heel langzaam met een stok. Tineke had hem niet aan horen komen, zo zacht liep hij. Ze zag hem pas toen hij voor haar stond. Ze schrok wel een beetje, maar de meneer keek zo vriendelijk.

„Wie ben jij?” had hij gevraagd en hij had met zijn stok naar haar gewezen.

„Ik ben Tineke van de bakker,” had ze gezegd.

„O . . . juist . . . wel wel, ben jij Tineke van de bakker en speel jij zo fijn hier?”

Tineke vond dat een beetje een domme vraag. De meneer kon toch zien dat ze met haar knikkers speelde! Ze had alleen maar geknikt. En de oude meneer had gezegd:

„Nou, dag Tineke, speel maar prettig.”

Heel, heel langzaam was de meneer weer verder gelopen. Gebogen, en steunend op zijn stok.

Tineke speelde in de grote tuin zolang ze het zich herinneren kon. In het voorjaar bloeiden er de rododendrons en de tulpen en hyacinten. Ook de krokusjes waren dan present. Die waren er het eerst. Paarse en gele en witte . . . De gele vond Tineke het vrolijkst. Er waren ook altijd vogels in de tuin. Tineke praatte vaak met hen. Ze wist precies waar de merel zijn nest had, en wanneer de jongen geboren waren. Ze kende het verschil tussen de mannetjes en de vrouwtjes. De mannetjes waren veel mooier!

Drie maanden geleden was het grote witte huis gesloten. Tineke had het thuis horen vertellen. Zij wist het niet. Zij kwam nooit bij het huis. Vader vertelde dat de oude meneer en de oude mevrouw kort na elkaar waren gestorven. Ze waren zó oud!

Op een morgen, nu een maand geleden, was Tineke uit school gekomen. Ze had vlug moeder een zoen gegeven en was naar de heg gehold. Ze kroop er onderdoor en had juist haar knikkerzak onder de rododendron weggehaald toen ze voetstappen hoorde. Geen langzame, sloffende stappen. Nee hoor, het waren vlugge, korte stappen. Het was iemand die heel hard liep, die misschien haast had.

En toen stond hij voor haar. Een jongen van een jaar of tien.

Groot, met een verwarde, steile kuif. Hij stond verbaasd en hijgend voor haar stil.

„Wat doe jij hier?”

„Gewoon,” zei Tineke, „ik speel.”

Hij keek naar haar knikkers.

„Maar dit is onze tuin.”

Tineke keek hem aan. Stel je voor, zo'n jongen zei daar dat het zijn tuin was! Zij, Tineke, speelde hier al toen ze nog heel klein was. Het was haar tuin!

Ze keek hem weer aan.

Hij fronste zijn wenkbrauwen.

„Wie ben je?”

„Ik ben Tineke van de bakker.”

„Heet je zo?”

Tineke schaterde opeens.

Toen ze weer een beetje kon praten, zei ze:

„Ik heet Tineke Voorberg, mijn vader is bakker.”

„Waar woon je?”

„Hier . . . achter,” zei Tineke, met een achteloze schouderbeweging naar de heg.

„Is daar jullie tuin?” vroeg de jongen.

Tineke knikte. Ze begon heel langzaam haar knikkers bij elkaar te rapen.

„Zijn jullie hier komen wonen?”

De jongen knikte op zijn beurt. „Ja, het is fijn hier. Vader zegt dat de hei vlakbij is.”

„Natuurlijk,” zei Tineke mat. Ze deed haar knikkers in de zak en keek tersluiks naar de rododendron. Zou ze . . .? Nee, de jongen mocht nooit weten dat daar haar schatten lagen. Een tol, een spiegeltje, een oude pop . . . Ze besepte opeens dat ze hier niet meer zou kunnen spelen. Er woonden nu andere mensen. Mensen met kinderen, kinderen die door de tuin zouden hollen. Een jonge meneer en een jonge mevrouw die door de tuin zouden wandelen. Zij moest hier weg. Ze zou hier nooit meer terug kunnen komen.

Ze draaide zich vlug om, want ze voelde een traan langs haar neus glijden. Stel je voor dat die grote jongen zou merken dat ze huilde! Ze liep naar de heg. Morgenochtend, heel vroeg, als iedereen nog zou slapen, zou ze al haar bezittingen weghalen.

Ze sloeg de takken terug.

De jongen trok aan haar mouw. „Wat ga je doen?”

„Weg,” zei Tineke, en kon niet verhinderen dat de jongen toch haar tranen zag.

„Wacht es even,” zei de jongen, „zullen we samen spelen?”

Tineke aarzelde. Samen spelen, dat zou betekenen: samen de holle boom bezitten, samen het veilige plekje onder de rododendron . . . Maar als ze het niet deed, zou ze nooit, nooit meer in de grote tuin kunnen komen.

„Goed,” zei ze, opeens besloten. Met de rug van haar hand veegde ze de lastige tranen weg. „Wat gaan we doen?”

Zo was het begonnen.

En nu waren ze dikke vrienden: Frits en Tineke en Sandra.

Dat was de hond die ook in het grote witte huis woonde. Er woonden ook de vader en moeder van Frits, een grote broer en een zusje van twaalf jaar dat door Frits' moeder „poesje” werd genoemd. Tineke had haar een paar keren gezien. Ze vond haar helemaal geen poesje, maar een echt katje. Tineke vond haar helemaal niet aardig.

Daar kwam Frits aanrennen, met Sandra aan de lijn.

„Zullen we meteen gaan?”

„Heel even wachten.”

Tineke dook behendig onder de rododendron en haalde er een klein trommeltje onder vandaan. Ze keek naar het mooie blikje met de aardige blauwe afbeeldingen en keurde met haar ogen de inhoud.

„Je zegt nooit iets tegen de anderen, van onze geheime plekjes?”

„Vanzelf niet,” zei Frits kort.

Tineke keek tevreden. Alleen spelen was fijn, maar samen spelen was nog veel prettiger. Frits was een reuze vriend, alleen . . .

„Waarom zeg je je moeder niet dat je met mij gaat spelen?”

„Och . . .” Frits haalde een beetje verlegen zijn schouders op.

„Ze lachen anders misschien.”

„Omdat ik een meisje ben?”

„Nou ja.”

„Laat ze lachen,” vond Tineke. „Mijn moeder vindt het best. Ze heeft gevraagd of je eens meekomt.”

Frits hield haar met een kleur staande.

„Meen je dat echt?”

„Natuurlijk, en vader vindt het ook leuk.”

„Joh, wat fijn.” Frits maakte een lichtsprong. „Op bezoek bij een bakker! Denk je dat ik de bakkerij zou mogen zien?”

„Waarom niet?” vroeg Tineke, een beetje verbaasd dat je je over zo iets gewoons kon opwinden.

„Nou zeg, zullen we nu gaan?” vroeg Frits met verlangende ogen.

„Niks hoor, we zouden toch naar de hei? Wat moet je nu thuis doen met dat mooie weer!”

Ze namen elk een babbelaar uit het mooie blauwe doosje dat oma voor Tineke had meegebracht.

Luid blaffend vloog Sandra voor hen uit toen Frits, buiten de heg, zijn riem losmaakte.

2. Op de hei

De hei lag te stoven in de middaghitte.

„Ik wou dat we vakantie hadden,” zei Tineke. „Als we vakantie hebben, bloeit de hei.”

„Nog bijna twee maanden,” zei Frits, „dat duurt niet meer zo lang.”

„Lang genoeg,” vond Tineke. „Vanavond, na het eten, moet ik weer huiswerk maken.”

„Ik moet altijd pianospelen na het eten,” zei Frits.

„Vind je dat fijn?”

„Welnee, niks an.”

„Ik zou het best fijn vinden,” zei Tineke.

Ze dacht hoe leuk het zou zijn als Frits haar eens meenam naar zijn huis. Dan zou ze misschien wel de toetsen van de piano in mogen drukken. Maar ze zei niets.

„Jij gaat toch niet uit?” vroeg ze opeens verschrikt.

„Natuurlijk,” lachte Frits, „jij toch zeker ook?”

Tineke keek heel even op. Ze ging nooit uit. Alleen die ene heerlijke dag met de school. Ze weifelde met haar antwoord. Frits was haar beste vriend, maar toch... nee, ze wilde het voor geen geld van de wereld bekennen.

„O ja,” zei ze daarom maar.

„Wij gaan de maand augustus altijd naar zee,” vertelde Frits opgewekt.

„Naar zee?” Tinekes ogen werden heel groot. Naar zee, wat moest dat verrukkelijk zijn.

„Zie je dan de echte zee?” vroeg ze vol ontzag.

„Allicht, daar ga je in pootjebaden en ik kan al zwemmen. Ben jij nooit aan zee geweest?”

Tineke dacht even na. Nee, verder jokken ging toch niet. Het was al erg genoeg dat ze gekocht had tegen haar beste vriend. Ze schudde onverschillig haar krullen naar achteren.

„Ik geef er niks om.”

„Nou zeg, dan weet jij niet hoe fijn het er is. Kijk eens, wat voert Sandra daar uit?”

Sandra stond te snuffelen of zijn leven ervan afhing. Met z'n beide voorpoten groef hij vliegensvlug een diep gat. Het zand stootte hem over z'n kop.

Tineke schaterde.

Sandra keek haar even aan, precies of hij zeggen wilde: Waar bemoei je je mee. Zijn lange haren en zijn mooie lange oren zaten vol zand.

„Foei Sandra, wat zie je eruit.”

Weer keek hij haar zo verstandig aan. Hij begon heftig met z'n kop te schudden, zodat het zand alle kanten uit stootte.

„Het is net of hij je verstaat,” zei Tineke bewonderend. „Merk je het wel, Frits?”

„Hij verstaat ons ook,” zei Frits trots. „Daar kun je zeker van zijn. Ik vertel hem alles en dan luistert hij heel goed.”

„Ik zou ook best een hond willen hebben,” zei Tineke.

„Waarom vraag je het dan niet aan je vader en moeder?”

„Ik zou hem toch niet krijgen,” zei Tineke nadenkend. „Een hond is erg duur en hij moet ook eten. Het kan ook niet om de winkel. Stel je voor dat hij tegen de klanten ging blaffen!”

„Dat zou hij vast doen als er vervelende mensen in de winkel kwamen,” zei Frits. „Sandra mag ook wel een beetje van jou zijn.”

Hij vond dat een heel groot offer, maar Tineke schudde haar hoofd.

„Dat is toch niet echt.”

„We kunnen hem nog een heleboel leren,” zei Frits, „en als we hem samen vaak meenemen, leert hij jou ook heel goed kennen.”

Tineke knikte.

„Kijk,” zei ze, „nu graaft hij weer. Hij ruikt konijnen.”

„Heb jij hier wel eens konijnen gezien?”

„O ja, ik heb ze vaak gezien. Ze schieten soms kriskras de hei over, maar dan moet het heel stil zijn. Wat zou Sandra doen als hij een konijn zag?”

„Hij ging er vast achteraan,” zei Frits, „maar hij zou het niet doodmaken.”

„Natuurlijk niet,” zei Tineke, „hij kreeg het konijn ook niet te pakken. Ze kunnen lopen!”

„Sandra kan ook al de krant uit de brievenbus halen. Dat heb ik hem geleerd. Weet je wat zo grappig is? Hij brengt hem altijd naar mij, nooit naar vader of moeder of één van de anderen, al roepen ze nog zo hard.”

„En als je er niet bent?” vroeg Tineke met bewondering in haar ogen.

„Dan gooit hij hem midden in de kamer.”

„Wat een fijne hond,” zuchtte Tineke.

Ze liepen langzaam verder. Sandra vloog voor hen uit en kwam dan plotseling als een pijl uit de boog weer terugrennen.

„Het wordt warm, hè,” zei Frits en veegde z'n voorhoofd af.

„Hier, nog een babbelaar,” zei Tineke en hield hem uitnodigend het blikje voor. „Zullen we bij de paarden gaan kijken?”

„Mag dat dan? Waar zijn die paarden?”

„Kom maar mee. De paarden zijn in de manege, zo heet het gebouw waarin de paarden staan. Het is zo leuk, joh, als ze gaan springen!”

Ze moesten nog een heel eind lopen. De manege lag heel ver de hei op. Ze kwamen eerst bij een grote omheining.

„Kijk, hier leren de paarden springen,” zei Tineke.

„Zijn daar al die hekken voor? Zou jij het durven?”

„Ik best,” zei Tineke.

„Zie jij die muur? Daar zou ik nooit overheen durven. Stel je voor dat het paard er tegenop sprong, dan rolde je meteen van z'n rug.”

„Maar die muur is niet echt,” zei Tineke. „Ik bedoel, hij is niet van echte stenen gebouwd. Het zijn houten blokken die ze allemaal los op elkander leggen. Als het paard er tegenop springt, nou . . . dan vallen gewoon de blokken uit elkaar en verder gebeurt er niets.”

„Hoe weet je dat allemaal?”

„Ik kom hier zo vaak. Ik breng hier altijd het oude brood als we dat over hebben. Dan blijf ik vaak kijken naar het springen. Het gaat fijn, joh!”

„Ik zou het ook best eens willen zien,” zei Frits.

„We komen hier toch nog wel eens terug. Ik denk dat het nu te warm is. Ik zie niemand. Ga je mee binnen kijken?”

„Zou dat mogen?”

„Natuurlijk, ze kennen me daar toch!”

Frits riep Sandra en deed hem aan de riem. Dan duwden ze samen de grote poort open. Eerst kwamen ze op een soort binnenplein, waar een jongen bezig was een paard te borstelen.

„Ha, die Tineke!” zei de jongen.

„Ik kom niet met brood,” lachte Tineke, „ik heb een vriend meegebracht.”

„Zo, da's leuk. Hoe heet de jongeheer?”

„Ik heet Frits van Maarland.”

„Jullie willen zeker de paarden bekijken? Meneer is binnen bezig. Loop maar door, Tineke, jij weet de weg wel. Laten jullie die hond maar hier. Je kunt hem vastbinden aan een van die palen daar. Hoe heet die hond?”

„Sandra,” zeiden ze precies tegelijk.

„Een mooie naam,” zei de jongen, „misschien kan ik wat met hem praten als jullie weg zijn.”

Frits bond Sandra met de riem aan de paal.

„Je moet even hier blijven,” zei Tineke, terwijl ze hem over z'n kop aaide.

Hij liet z'n kop scheef hangen en keek hen treurig na toen ze verder liepen.

„Mocht hij maar mee,” vond Tineke. „Het kan niet, hè, bij de paarden. Ik vind het wel zielig.”

„Hij kan best wachten,” vond Frits en keek nieuwsgierig in het rond.

Tineke keek nog even achterom voor ze de gang instapten. Sandra zag het direct en blafte, z'n kop nog éven scheef en z'n ogen zo treurig alsof hij voorgoed achter moest blijven.

Aan het eind van de lange gang begonnen de boxen, waar de paarden in stonden. Ieder paard netjes in z'n eigen kamertje.

„Zo'n kamertje heet een box,” zei Tineke. „Leuk, hè, net als bij kinderen. Mijn kleine zusje staat ook in een box.”

„Zal ik je zusje zien als ik bij je kom?”

„Natuurlijk.”

Toen Tineke en Frits over de stenen dichterbij kwamen, keken verscheidene paarden nieuwsgierig over de onderdeur. Een meneer was bezig de paarden te verzorgen. Hij kwam naar hen toe.

„Zo Tineke, kom je weer eens kijken? Wie is dat jongmens?”

„Dat is mijn vriend,” zei Tineke trots.

Frits gaf de meneer keurig een hand.

„Hoe heet je?”

„Frits van Maarland.”

„Dan ben jij hier pas komen wonen. Jij woont in het grote witte huis.”

Frits knikte een beetje verbaasd, omdat de meneer dat allemaal wist.

„Je vader is al hier geweest. Jouw moeder gaat leren paardrijden.”

„Mijn moeder?” vroeg Frits verbaasd en kreeg een kleur.

„Mondje dicht, Frits, je moeder zal het je vast zelf wel vertellen.”

„Ik zou het ook best willen leren,” zei Tineke.

„Hoe oud ben je, Tineke?”

„Negen jaar,” zei Tineke, „en ik zit in de vierde klas.”

„Ik in de vijfde,” zei Frits.

„Jullie zijn nog wel een beetje jong. Maar als jullie een volgende keer komen, mag je eens rijden.”

„Echt waar?” vroeg Frits met een kleur als vuur.

„Echt waar,” lachte de meneer.

„En ik ook?” vroeg Tineke.

„Natuurlijk, jij hebt de oudste rechten, zou ik zeggen.”

„O, wat fijn!” juichte Tineke. „Mogen we boven op een paard zitten?”

„Malle Tineke,” lachte meneer, „je mag boven op een paard. Ieder op zijn eigen paard.”

„Wanneer mogen we komen?” vroeg Tineke met stralende ogen.

„Jullie hebben 's woensdagmiddags vrij”

Ze knikten nadrukkelijk.

„Even in m'n boekje kijken. Over veertien dagen zou het wel kunnen. Op woensdagmiddag, precies om drie uur, moeten jullie hier zijn. Niet vergeten.”

Ze lachten. Stel je voor dat je zo iets heerlijk zou vergeten!

„Ziezo, dat is dan afgesproken. Vraag nu maar aan Bertus of hij jullie de paarden laat zien.”

Bertus was een eind verderop bezig de paarden één voor één te borstelen. Ieder paard werd geborsteld tot z'n huid prachtig glansde.

„Hoe langer ik borstel, des te mooier gaan ze glimmen,” zei Bertus.

Tineke knikte. Ze wist er alles van. Zij moest ook iedere avond d'r haren borstelen en ze gingen ook prachtig glanzen als ze het lang genoeg deed. Moeder zag het altijd direct als ze er zich maar met een haaltje van had afgemaakt.

Bertus liep met hen mee langs de verschillende boxen en noemde hun de namen van de paarden. Prachtige namen hadden ze, zoals Gouden Prinses, Blanchefleur — dat was Frans en die betekende Witte Bloem — en verder was er Hubertus, Kwikzilver, Zonneglans . . . Van ieder paard wist Bertus iets bijzonders te vertellen.

„Jammer dat we geen klontjes bij ons hebben,” vond Frits.

„We kunnen ze moeilijk een babbelaar geven.”

„Malle jongen,” lachte Tineke.

„We moeten erg voorzichtig zijn met het voedsel,” vertelde Bertus. „Op de klontjes zijn we ook zuinig. Een paard kan net zo goed verwend worden als een kind.”

Tineke streek een paard over z'n neus. Het liet een zacht gehinnik horen.

„Ik vind het hier fijn,” zei Frits. „Ik zou later ook best voor de paarden willen zorgen.”

„Leer jij eerst maar flink op school,” lachte Bertus.

Frits stond voor Kwikzilver.

„Wat een mooie kop heeft 'ie, hè.”

„O Frits, een paard heeft geen kop,” zei Tineke.

„Geen kop? Doe niet zo gek,” grinnikte Frits.

„Ze heeft gelijk,” zei Bertus. „Bij een paard moet je altijd spreken van „hoofd” en je moet ook niet „poten” zeggen, maar „benen”.”

„Echt waar?” vroeg Frits, een beetje ongelovig.

„Echt waar,” knikten Bertus en Tineke om het hevigst.

„Vergeet het nooit meer,” zei Bertus, „een paard is een edel dier.”

Ze gingen alle paarden af en bedankten Bertus voor ze weggingen.

„Ik kom gauw terug,” beloofde Tineke, „mèt brood.”

„En zonder vriend?”

„Ik kom vast mee,” zei Frits.

„Wij mogen op een paard rijden,” zei Tineke trots.

„Woensdagmiddag over veertien dagen,” knikte Frits.

„Tjonge, dat is fijn,” lachte Bertus. „Dat zal meneer wel ge-

daan hebben omdat Tineke altijd zo trouw brood brengt. Ik zal jullie denk ik wel gauw weerzien. Weet je het nog, Frits, wat heeft een paard?”

„Een hoofd en benen,” zei Frits. „Ik zal het niet meer vergeten.”

„Sandra,” riep Tineke zodra ze buiten waren. Maar ze had niet eens hoeven te roepen, hij zag hen al aankomen. Hij trok aan zijn riem en blafte zó blij! Frits maakte vlug de riem los. Als een pijl uit de boog vloog Sandra weg en sprong kwispelstaartend tegen Tineke op.

„Zie je dat hij jou ook als z'n vriendje beschouwt!” zei Frits.

„Waf waf,” blafte Sandra.

„We hebben de paarden bekeken, oude jongen,” zei Frits en pakte Sandra’s kop tussen z’n beide handen. „Luister goed, jij hebt poten en een kop, maar een paard heeft benen en een hoofd.”

„Waf waf,” blafte Sandra weer en keek of hij er alles van begreep.

„Hij heeft het verstaan,” zei Tineke tevreden.

Met z’n drieën liepen ze weer de hei over op weg naar huis. Bij de heg namen ze afscheid. Tineke gaf het blikje met de babelaars aan Frits.

„Stop het weg op ons plekje en denk erom dat niemand je ziet.”

„Komt in orde,” zei Frits. „Wat ga jij doen vanavond?”

„Huiswerk maken en dan naar bed.”

„O ja, dat is waar ook. Ik moet nog Frans doen en ook nog pianospelen.” Frits stak zijn tong uit.

„Juist fijn,” vond Tineke.

„Bah, er is niks an. Wees maar blij dat jullie geen piano hebben.”

„Wanneer mag ik nu eens mee naar jouw huis?” vroeg Tineke.

„We zullen nog wel eens zien,” zei Frits vaag. „Bij ons is er niks bijzonders. Ik zou toch eerst met jou meegaan?”

„Morgen na schooltijd,” beloofde Tineke, „maar je moet het aan je moeder vertellen.”

„Waarom?”

„Dat hoort zo. Ik vertel mijn moeder altijd alles.”

Frits haalde zijn schouders op. Hij geloofde dat zijn moeder er niet eens naar zou luisteren, maar dat kon hij niet tegen Tineke zeggen.

„Ik zal zorgen dat ik morgen om kwart voor vijf bij de heg ben,” zei Tineke.

„Ik vind jou een echte vriend,” zei Frits en verdween vlug onder de heg.

Tineke lachte zachtjes. „Vriend,” had hij gezegd en ze was een meisje!

3. In de bakkerij

„Het ruikt hier heerlijk,” zei Frits.

„Ik ruik niks,” zei Tineke.

„Dat komt natuurlijk omdat jij eraan gewend bent.”

Ze waren door de achterdeur binnengekomen.

„We gaan eerst naar moeder,” zei Tineke. „Ik geloof dat er niemand in de winkel is.”

In de grote achterkamer vonden ze Tinekes moeder met de kleine Willy. Zodra ze Tineke zag, begon Willy enthousiast te schreeuwen, maar toen ze de vreemde jongen ontdekte, stak ze haar duim in de mond en hing zo over de rand van de box.

„Ha, dat is dus Frits. Ik ben blij je te ontmoeten, Frits. Tineke heeft al een heleboel over je verteld. Jullie kunnen het geloof ik best samen vinden.”

„Heel best,” zei Frits en drukte de hand van Tinekes moeder. Hij keek haar eens goed aan. Hij vond dat Tineke nog een erg jonge moeder had.

„Ik zal een glaasje limonade voor jullie inschenken. Dat wil je zeker wel, Frits?”

„Alstublieft mevrouw.”

Tineke nam hem mee naar haar hoekje. Ze liet hem haar boeken bewonderen en draaide trots het kleine speeldoosje op dat ze voor haar laatste verjaardag van oma had gekregen. Het speelde een vrolijk wijsje.

Kleine zusje begon te roepen. Ze vond dat ze al te lang verwaarloosd was. Frits knielde bij de box en liet een grote speelgoedhond op en neer dansen. Zusje schaterde en begon al haar speelgoed over de rand van de box te gooien. Frits raapte alles geduldig op en liet het weer in de box terugvallen. Dat vond zusje een mooi spelletje en alles lag er weer even vlug naast.

„Zo kun je wel aan de gang blijven, Frits,” lachte Tinekes moeder.

Telkens ging de winkelbel. Frits schrok er de eerste keer van. Maar Tineke en haar moeder vonden het heel gewoon. Iedere keer als de bel ging, verdween Tinekes moeder in de winkel om even later weer opgewekt terug te komen.

„Heeft jouw moeder nooit hoofdpijn?” vroeg Frits toen ze weer even de kamer uit was.

„Hoofdpijn? Nee, dat geloof ik niet. Waarom vraag je dat?”

„Zo maar,” zei Frits en dacht aan zijn eigen moeder die onmiddellijk hoofdpijn had als zij een beetje druk waren.

„Doet jouw moeder alles alleen?”

„Ik help haar,” zei Tineke met gepaste trots.

Ze dronken hun limonade.

„Wanneer gaan we nu naar de bakkerij?” vroeg Frits.

Tinekes moeder kwam juist binnen.

„Jullie gaan maar. Tinekes vader zal het leuk vinden en er is vast wel iets te snoepen.”

In de bakkerij keek Frits z'n ogen uit. Mijnheer Voorberg was bezig een taart op te spuiten.

„Kom maar naast me staan, Frits,” zei Tinekes vader, „dan kun je de kunst mooi afkijken.”

Voor Frits' verwonderde ogen ontstonden de mooiste figuren. Prachtige rozen en een heel netwerk van fijne lijntjes, waartussen met sierlijke letters kwam te staan: „Voor onze jarige”.

„Ik vind het machtig,” zei Frits vol bewondering.

Hij vroeg honderd uit. Alles wilde hij weten.

„We gaan dadelijk koekjes bakken. Als je wilt, mag je helpen.”

„Of ik will” zei Frits en zijn ogen straalden.

„Dan kunnen we niet eens spelen!” pruilde Tineke.

„Dit is toch veel fijner!” zei Frits. Z'n jasje had hij al aan de kapstok gehangen.

„Er blijft vast nog wel tijd over om te spelen,” lachte Tinekes vader. Hij had een witte voorschoot gepakt. „Hier, doe hem maar voor. Hij zal je wel wat te groot zijn, maar dat hindert niet. Ga je handen nog eens extra wassen.”

Frits kwam met schoongewassen handen terug en Tineke bond hem de voorschoot voor. De knecht bracht de grondstoffen voor de koekjes. Bloem en boter en suiker, alles werd keurig gewogen. Tineke besloot toen ook maar mee te helpen.

Frits werkte met een ernst en een ijver die de bakker en zijn knecht deden glimlachen.

„Wanneer bakt u nu al dat brood, meneer?” vroeg Frits.

„Dat gebeurt 's morgens, jongen. Als je dat wilt zien, moet je vroeg opstaan. Om halfzes begin ik.”

„Halfzes?” vroeg Frits met ontzag. „Iedere dag?”

„Iedere dag. Jij wilt toch iedere dag brood eten?”

„Ja natuurlijk,” peinsde Frits. „Gek dat je daar nooit aan denkt.”

„Het is altijd goed als je het werk van anderen leert kennen.

Dat moet je onthouden als je later groot bent. Alle werk is van belang, of je nu directeur bent van een grote fabriek of dat je de straten aanveegt. Het gaat er maar om hoe je het doet.”

„Ik begrijp het best,” zei Frits.

„Er is heel wat te bakken iedere dag. Wit en bruin brood,

krentenbrood en dan nog van alles verschillende soorten. Je weet dat wel, je hebt knipbrood, busbrood, tijgerbrood, casino, allerlei soorten kleine broodjes en krentenbollen. Beschuit bakken we niet meer zelf. Dat werd te veel. Dan nog alle mogelijke soorten koekjes, maar die bakken we lang niet iedere dag. Wel iedere dag taarten, gebakjes en verschillende koeken, te veel om op te noemen."

„Ik begrijp niet dat u het allemaal op tijd klaar krijgt."

„Routine, jongen, maar we moeten vaak wel pootaan spelen, m'n trouwe hulp en ik. Als het heel erg druk is, helpt moeder ook een handje."

„Die heeft het al zo druk met de winkel," vond Frits.

„Dat heb je goed gezien. Je staat versteld wat die allemaal kan."

„Staat u 's zaterdags nog vroeger op?"

„Dat zou ik denken! Dan begin ik 's nachts om twee uur. Maar dan stap ik de avond ervoor al vroeg in bed, vaak gelijk met Tineke. 's Zaterdags is er bijna de dubbele hoeveelheid brood nodig en dan heb je nog de bijzondere dingen als stokbrood, koffiebroodjes, botervlinders, allemaal dingen die we alleen 's zaterdags verkopen. Nou jongen, en dan zijn er nog de feestdagen. Dan lijkt het hier wel kermis. Het gebeurt wel dat ik dan helemaal niet in bed kom. Je hoort het, word maar nooit bakker."

„Dat weet ik nog niet," zei Frits, terwijl hij op aanwijzingen van Hans, de knecht, met een apparaatje keurig de koekjes uitstak. Tineke wilde de koekjes na een poosje wel weer in de steek laten, maar Frits dacht er niet over. Handig stak hij ze uit, legde ze op een bakblik en strooide over de kransjes suiker en kaneel. Later stond hij ademloos te wachten tot de koekjes uit de oven kwamen. Tinekes vader en Hans lachten hartelijk toen Frits bij het zien van de koekjes een flinke luchtsprong maakte.

„Ze zijn gelukt, ze zijn gelukt!" riep hij aldoor.

„Straks kun je ze ook proeven," lachte Tinekes vader.

„O nee, meneer, dat hoeft niet." Frits bekeek ze met een kenersblik.

„Voor vanmiddag zijn we klaar. Wat denk je, kom je me nog eens helpen?"

„Als u het goedvindt, dan heel erg graag."

„Zo'n flinke hulp kan ik altijd gebruiken. Je komt maar zoveel je wilt."

„Alstublieft meneer,” zei Frits met een kleur van genoeg.
„Hang je voorschot dan maar achter die deur, Frits, die is voortaan voor jou.”

In de achterkamer, bij Tinekes moeder, deed Frits een enthousiast verslag over de bakkerij.

„Ik zou hier best willen wonen.”

„Je mag altijd komen, Frits,” zei Tinekes moeder hartelijk.

„Zullen we nog even naar de tuin gaan?” vroeg Tineke. Ze voelde zich wel wat te kort gedaan, hoewel ze de onverholen bewondering voor haar ouders en voor hun huis toch wel echt fijn vond.

„Heerlijk in zo'n bakkerij,” zei Frits. „Ik zou best bakker willen worden.”

„Zou je vader dat goedvinden?”

„M'n vader wel, maar m'n moeder denk ik niet.”

„Vraag het,” vond Tineke. „Het kan best dat je het alleen maar de eerste keer leuk vond. Als je het iedere dag moet doen, is het heel anders.”

„Juist fijn,” vond Frits. „Als je iedere dag brieven moet schrijven, is dat ook zo leuk niet.”

„Nee,” weifelde Tineke.

Achter elkaar kropen ze door de heg. Toen ze door de tuin liepen, kwam het zusje van Frits hen tegemoet met een vriendinnetje. Ze bekeken Tineke van top tot een.

„Dag,” zei Tineke.

Ze zeiden niets terug.

Tineke kreeg een kleur. Zouden ze haar niet gehoord hebben?

„Dag,” zei ze nog eens.

„Kom mee,” zei Frits en trok haar aan haar jurk, „die vervelende meiden!”

„Dat is dat kind uit de bakkerswinkel,” hoorde Tineke zeggen.

Tineke kende het vriendinnetje wel. Het was het dochtertje van de burgemeester. Ze leek helemaal niet aardig.

„Waarom zeggen ze niks?” vroeg ze Frits.

„Omdat het vervelende meiden zijn,” zei Frits kwaad.

Die avond aan tafel zei Ankie, het zusje van Frits: „Frits was vanmiddag weer met dat kind van de bakker.”

„Waarom zeg je „dat kind”?” vroeg Frits, half opstaand.

„Houd je kalm, Frits en ga zitten,” zei z'n moeder. „Ik begrijp ook niet dat je altijd maar met dat meisje speelt.”

Frits keek wat hulpeloos naar zijn vader. „Het is net zo fijn als een vriend,” zei hij met een kleur van verontwaardiging.

„Een kind van de bakker!” zei Ankie en trok haar neusje op.

„Ik zou graag willen, Ankie, dat je een andere toon aansloeg,” zei vader. „Als Frits met dat meisje speelt, zal het wel een aardig meisje zijn.”

„Ze is heel aardig, vader,” zei Frits vlug.

Vader glimlachte. „Daar twijfel ik niet aan, m'n jongen. Je moet haar maar eens meebrengen, dan kunnen we haar allemaal zien.”

„Dat zullen we later nog wel bespreken,” vond moeder. „Poesje heeft misschien wel gelijk. Je kunt iedereen niet binnenhalen.”

„Tineke is niet iedereen,” zei Frits boos. „En ze is een veel leuker kind dan die nare Elise ter Haar, als je dat maar weet.”

„O moeder,” zei Ankie, „hoe durft hij dat te zeggen!”

„Ik durf best,” zei Frits. „En ze is ook veel knapper.”

Ankie begon zo maar opeens te huilen. Frits kreeg van moeder een standje omdat hij Ankie aan het huilen had gemaakt.

„Ze huilt om alles,” zei Frits, „en ze is zelf begonnen.”

„Kinderen, kinderen!” zei moeder en greep naar haar hoofd.

„Jullie bezorgen me hoofdpijn.”

„Jullie zeggen niets meer,” zei vader streng. „Maar Ankie huilt inderdaad om alles. Het lijkt me heel goed als Frits die Tineke eens meebrengt, dan kunnen we zelf zien met wie hij speelt.”

„Sandra vindt haar ook reuze,” zei Frits.

Ankies tranen waren geheimzinnig weer gedroogd. Ze lachte spottend.

„Breng haar dan morgen maar mee,” zuchtte moeder. „Als jullie maar geen lawaai maken.”

4. Bij Frits thuis

Frits wachtte bij de heg zoals iedere dag. Tineke zou zo wel komen. Ze waren samen van school naar huis gelopen omdat hij vandaag geen bijles had.

Frits was een beetje verdrietig. Moeder had vanmorgen gezegd

dat Tineke zaterdagmiddag naar de televisie mocht komen kijken. Hij dacht dat Tineke dat wel niet zo leuk zou vinden. Ankie was er dan ook, met Elise. Waarom liet moeder Tineke niet alleen komen? Ze had het gisteren aan tafel toch beloofd!

„Hela, wat sta jij te dromen.”

Frits draaide zich vlug om en zag het lachende gezicht van Tineke onder de heg. Ze werkte zich vlug door de heg heen en stond naast hem.

„Wat zullen we gaan doen?” vroeg Frits.

„Laat je me nu je huis zien?”

Frits zuchtte. Hij keek naar zijn vriendinnetje. Wat zou hij haar graag alles laten zien, maar moeder en Ankie... Als ze eens niet aardig waren tegen Tineke! Verschrikkelijk zou dat zijn.

„Moeder heeft gevraagd of je zaterdagmiddag naar de televisie komt kijken.”

„Hebben jullie televisie? Waarom heb je dat nooit verteld? Je gaat 's woensdagmiddags en 's zaterdag vaak mee naar de heil!”

„Dat vind ik meestal veel fijner.”

„Ik wou dat wij televisie hadden!” zei Tineke.

„Jullie hebben al zo veel!” vond Frits. „Een bakkerij en een winkel...”

„Dat is toch heel gewoon,” zei Tineke een beetje boos.

„Televisie is gewoon,” zei Frits kort.

„Ik vind jou erg vervelend,” pruilde Tineke, „ik ga naar huis.”

„Je gaat maar, hoor,” zei Frits, „het kan mij niks schelen. Ik heb vrienden genoeg met wie ik spelen kan, ik heb jou niet nodig.”

Tineke werd nog veel bozer.

„Ga maar vlug,” ze ze, „en misschien kom ik zaterdag ook niet.”

Maar die zaterdagmiddag kroop Tineke voorzichtig onder de heg door. Veel voorzigtiger dan anders omdat ze haar mooie zondagse jurk aan had. Moeder had er eerst niets van willen weten, maar Tineke had net zolang gezeurd tot moeder toegegeven had. Moeder had het op zaterdag heel erg druk met de winkel. Daarom had ze ook ja gezegd. Tineke voelde zich niet helemaal plezierig als ze aan moeder dacht.

Toen ze bij het huis kwamen, was ze moeder en alles vergeten.

Eindelijk zou ze dan het huis binnengaan. Eindelijk zou ze alles mogen zien.

Ze was een heel klein beetje teleurgesteld toen Frits haar door de achteringang mee naar binnen nam. Ze was veel liever deze eerste keer door de deftige voordeur gegaan. Je moest eerst een brede stenen trap op om bij die voordeur te komen. Aan weerskanten van de trap lagen twee stenen leeuwen. Tineke vond het prachtig.

Nu liep ze netjes achter Frits aan en keek goed in het rond. Ze kwamen in een grote keuken. Veel groter dan bij Tineke thuis. Er zat een oude vrouw in de keuken met een erg lief gezicht.

„Dat is ze nou, Mijntje,” zei Frits en schoof Tineke naar voren.

Mijntje stak een oude rimpelige hand uit.

„Ik ben blij je eens te zien, Tineke. Frits heeft me al zoveel over jou verteld!”

„Frits heeft mij ook over u verteld,” zei Tineke.

Ze wist dat Mijntje al heel lang bij de familie Van Maarland was. Ze was er al toen Frits en Ankie nog niet geboren waren. Ze was met Frits' vader meegegaan toen hij trouwde en daarvoor was ze bij Frits' grootouders geweest. Tineke vond Mijntje erg aardig.

„Jullie willen zeker wel wat van Mijntje?”

„Alstublieft,” zei Tineke.

Mijntje haalde een trommeltje met koekjes te voorschijn.

„Is moeder thuis?” vroeg Frits.

Mijntje schudde haar hoofd.

„Je vader en moeder zijn weggegaan en komen niet voor tien uur thuis.”

„Ben je dan al die tijd alleen?” vroeg Tineke met grote ogen. Haar vader en moeder waren altijd thuis en als ze een van beiden eens weg moesten, was de ander er.

„Mijntje is er toch!” zei Frits en lachte. „Ga je mee naar binnen, Tineke?”

Het was vijf minuten voor vijf.

„Dit is de eetkamer,” zei Frits.

Tineke wist niet waar ze het eerst moest kijken. Naar boven, waar het plafond vol was van engeltjes en bloemen, of naar de grond, waar ze voorzichtig met haar voet over het dikke tapijt schuifelde.

„Wat mooi,” zei ze in het rond kijkend. „Eten jullie hier alleen maar?”

Frits knikte en liep de andere kamer in.

„Wat doen jullie hier?” vroeg Tineke, als een hondje achter hem aan lopend.

„Hier zitten we vaak, maar toch niet zoveel.”

„Jij bent ook een mallerd,” lachte Tineke. „Je zegt eerst vaak en dan niet zoveel.”

„Jij hoort ook alles,” zei Frits. „Ik bedoel dat we eigenlijk niet zoveel hier zitten. Vader en moeder wel natuurlijk als ze thuis zijn, maar Ankie en ik zijn heel dikwijls in ons eigen kamertje.”

„Ieder apart?”

„Allicht.”

„Ook niet gezellig!” vond Tineke. „En ik zie nergens een mand voor Sandra.”

„Die ligt in de bijkeuken.”

„Mag hij dan nooit binnen?”

„Ik neem hem wel eens stiekem mee naar m'n kamertje, maar het mag natuurlijk niet.”

Tineke stond nadenkend voor zich uit te kijken. Het was allemaal zo vreemd. Zij zaten thuis gezellig bij elkaar, maar hier . . .

Ze liep langs de schilderijen.

„Vind je ze mooi?” vroeg Frits.

Ze schudde haar hoofd.

„Niet zo erg, ze zijn wel groot.”

„Hier is de televisie,” zei Frits, „ik zal hem aanzetten.”

„O Frits, waar is nu de piano?”

„Daar,” wees Frits naar de serre.

„Mag ik even?” vroeg ze met stralende ogen.

„Het mag best,” zei Frits en draaide aan de knoppen van het televisietoestel.

Tineke drukte heel voorzichtig met haar vingers een paar toetsen in. Haar hand streelde liefkozend over het hout van de piano. Wat zou het fijn zijn als je zelf zo'n piano had! Als je echt kon spelen!

Er klonk muziek uit het televisietoestel. Tineke liep naar Frits.

„Speel jij eens een keer voor me?”

„Op de piano?” Frits stak z'n tong uit. „Dat is het naaste wat er is. Ik wilde wel dat ik van die akelige lessen af was. Ik leer toch nooit goed spelen.”

„Waarom niet?” vroeg ze verwonderd.

„Omdat ik er niks aan vind.”

Ze keek hem aan en vond het maar vreemd. Hij had een piano en mocht lessen nemen en hij vond het vervelend. En zij zou het zo dolgraag willen.

„Nu moet jij hier komen zitten,” zei Frits. „Hier zie je het het mooist.”

De omroepster kondigde het programma aan. Op hetzelfde ogenblik hoorden ze lachen in de gang en daar kwamen Ankie en Elise de kamer in. Tineke wilde opstaan om te groeten, maar met even een blik naar haar gingen Ankie en Elise gewoon zitten en deden net of zij lucht was.

Tineke was hen gauw vergeten. Wat ze te zien kregen op het scherm was zo spannend en ook erg leuk. Toen er op een gegeven ogenblik een jongen door de zitting van z'n stoel rolde, schaterde Tineke het uit.

Ankie en Elise stootten elkaar aan en lachten een beetje spottend naar Tineke.

Frits zag het. Hij had zin om die nare meiden eens flink te zeggen hoe hij over hen dacht. Maar met een blik naar Tineke, die hevig zat te genieten, bleef hij rustig zitten. Ankie was helemaal veranderd nu ze vriendin was met Elise. Voor ze hier in het dorp kwamen wonen, hadden ze vaak samen gespeeld en trokken ze overal samen heen. Toen Elise erbij kwam, werd het allemaal anders. Gelukkig had hij nu Tineke.

Het programma was afgelopen. De omroepster nam afscheid.

Tineke had nu pas gelegenheid om Ankie en Elise eens goed te bekijken. Ze hadden een rokje aan en een wit bloesje, net als zij vanmorgen. Ze schaamde zich nu een beetje over haar mooie jurk. Moeder had toch gelijk gehad. Ze had veel beter haar daagse rok aan kunnen houden.

„Het was leuk, hè,” zei Tineke omdat niemand iets zei.

Frits keek donker. Hij was boos op Ankie.

„Noem je dat leuk?” vroeg Elise spottend. „Jij bent vast niet veel gewend.”

„Ik heb al vaak televisie gezien,” zei Tineke. „Onze buurman heeft het ook en daar mag ik altijd komen kijken.”

„Ik vond het erg kinderachtig,” zei Elise met opgetrokken neusje, jij ook, Ankie?”

Ankie wist niet goed wat ze moest zeggen. Ze had het best leuk

gevonden, maar als Elise zei dat het niet leuk was . . .

„Och, het gaat wel,” zei ze voorzichtig.

„Ga je mee?” vroeg Elise aan Ankie. „We zullen deze baby’s maar alleen laten.”

Frits sprong op. Zijn ogen keken heel boos.

„Jij bent zelf een baby en je bent nog veel meer. Je bent een naar, vervelend kind.”

„Frits!”

„Het is toch waar zeker!” zei Frits verontwaardigd.

„Kom mee,” riep Elise, „laat hij maar met dat kind van de bakker.”

Frits sloeg zijn arm beschermend om Tineke heen. Hij zag best dat ze een beetje huilde. Nare meiden ook! Wat zou hij Tineke nu eens laten zien waardoor ze weer vrolijk zou worden? Hij

kon niets bedenken. Bij Tineke thuis was alles immers veel fijner.

Hij ging voor de piano zitten en speelde een gemakkelijk wijsje. Direct stond Tineke naast hem. Ze droogde haar tranen. Frits bleef maar spelen om zijn vriendinnetje een plezier te kunnen doen.

„Nou jij,” zei hij na een poosje en stond op.

„Ik?” vroeg Tineke. „Hoe kan dat nou!”

Frits duwde haar op de pianokruk. Hij wees haar de noten. Ze lette goed op. Ze had een kleur van inspanning.

„Eerst maar: „Boer daar ligt een kip in 't water”,” zei Frits.

„Dat is het gemakkelijkst.”

Ze oefenden vlijtig samen. Tineke vond het heerlijk. Ze hoorde ook heel goed of ze omhoog of omlaag moest en toen ze na een kwartiertje met één vinger „Poesje mauw” kon spelen, was Frits sprakeloos van bewondering.

5. Tineke is ontevreden

Tineke kwam nu veel meer bij Frits thuis.

Ze had nu ook de andere huisgenoten ontmoet. Frits z'n vader vond ze erg aardig en Peter ook. Peter was al zestien jaar en ging op het gymnasium in de stad. Hij kon zo leuk poppetjes knippen en hij had voor haar en Frits een prachtige vlieger gemaakt. Daar speelden ze nu mee op de hei. Het ging heerlijk.

Voor Frits' moeder was ze een beetje bang. Ze was niet zo vriendelijk. Wel tegen Elise, dat had Tineke een keer gemerkt. Ze was ook niet veel thuis en als ze thuis was, zat ze meestal in haar eigen kamer. Omdat ze vaak hoofdpijn had, zei Frits.

Ze was een keer met Frits naar boven gegaan en had alle kamers mogen zien. Ook de kamer van z'n moeder. Tineke begreep er niets van. Er stond niet eens een bed in. Het was zo maar een kamer om te zitten. De stoeltjes hadden poten die precies goud leken en er stond een grote lamp van roze zijde. Tineke vond alles even mooi. Stel je voor dat haar moeder zo'n kamer had! Maar dan zou haar moeder natuurlijk ook veel boven in die

mooie kamer zitten en dan zou zij, net als Frits en Ankie, heel veel alleen zijn.

Van Ankie begreep ze niet veel. Soms was ze aardig, maar als Elise er was, kon ze opeens erg vervelend zijn en kon ze soms zo spottend kijken, net als Elise. Dan ging Tineke het liefst zo vlug mogelijk weg. Ze had dan het gevoel dat ze er niet bij hoorde. Ja, wel bij Frits natuurlijk, maar niet bij Ankie en Elise. Zou het komen omdat ze niet zulke mooie jurken had als Elise? Ankie had haar verteld dat Elise een kast vol kleren had. Zou het daarom zijn?

„Wat ben je toch stil,” zei moeder die aan tafel zat te breien. „Is er iets?”

Tineke schudde haar hoofd.

Moeder keek haar eens aan. Anders vertelde Tineke alles aan haar, maar nu was het net of ze iets verzwegen. Zou het wel goed zijn dat Tineke bij Frits aan huis kwam? Het was daar alles zo deftig. Dat had het meisje haar verteld toen ze in de winkel kwam.

„Ik moet dadelijk eens meten,” zei moeder, „je trui schiet al flink op.”

„Waarom koopt u niet een trui in de winkel?”

„Omdat het veel duurder is, Tineke, en vast niet mooier.”

„O ja,” zei Tineke, „Elise heeft allemaal gekochte truien.”

Moeder lachte.

„Maar kind, dat moet de moeder van Elise toch zelf weten?”

Tineke liep boos naar boven. Ze keek rond in haar eigen kamertje. Er kon, behalve haar bed, nog precies een stoeltje en een heel klein tafeltje staan. Het was gezellig. Tenminste... dat had Tineke steeds gevonden. Nu wist ze het opeens niet meer. Ze dacht aan Ankie's kamer in het grote huis. Daar was alles veel mooier.

Beneden stond Willy kraaiend in haar box. Ze lachte zo lief naar Tineke toen die weer de kamer binnenkwam.

Tineke knielde bij haar neer en begon met haar te spelen.

„Het is jammer dat het regent, hè,” zei ze, „anders mocht je fijn met de box naar buiten.”

Willy kraaide, precies of ze er alles van begreep.

De winkelbel riep moeder steeds naar de winkel. Tineke speelde met Willy, maar haar gedachten waren er niet bij.

Toen moeder weer bij hen zat, vroeg ze:

„Moeder, waarom hebben wij maar één kamer?”

Moeder keek haar een beetje bezorgd aan. Ze zei vriendelijk:

„Omdat wij een winkel hebben, Tineke. Onze winkel is onze salon.”

„Het is toch wel fijn om meer kamers te hebben,” dacht Tineke hardop.

„Och, waarom?” zei moeder. „We hebben het hier toch erg gezellig. Frits vond het de gezelligste kamer die hij ooit gezien had, weet je nog?”

„Frits is niet wijzer,” zei Tineke en trok een lelijk gezicht. „U moest het daar eens kunnen zien! Zülke grote kamers en van die prachtige meubels! Ankie heeft al een echte radio op haar kamer en Frits krijgt er volgend jaar ook een.”

„En wat nog meer?” vroeg moeder en legde haar breiwerk op de tafel.

Tineke wist niet helemaal zeker of moeder de vraag echt meende. Weifelend zei ze:

„De piano is ook zo mooi.”

„Dat kan ik me begrijpen,” zei moeder. „Ik hoorde van Frits dat je al zulke goede vorderingen maakte.”

„O ja, moeder en een paar dagen geleden heeft Ankie me geholpen. Zij kan veel beter spelen dan Frits.”

„Waarom breng je Ankie niet een keer mee? Ik zou haar ook wel eens willen zien.”

„O, maar dat doet Ankie vast niet.”

„Heb je het haar als eens gevraagd?”

„Nee, dat niet. Weet u, ik praat niet zoveel met Ankie. Meestal is Elise erbij en dan zeggen ze niets meer tegen me.”

„Wat dwaas,” vond moeder. „Is dat Elise van de burgemeester?”

Tineke knikte. „Ze is helemaal niet aardig. Frits vindt haar ook vervelend.”

„Wees jij in ieder geval maar aardig.”

„Dat ben ik heus wel.”

Tineke zat koppig voor zich uit te kijken. Ze wilde dat Frits er was, maar Frits had pianoles. Ze had geen zin meer om met Willy te spelen. Het regende zo hard buiten. Ze keek naar hun kleine tuintje dat er nu met die regen nog kleiner uitzag dan anders. Waarom hadden zij geen grote tuin zoals bij Frits?

„Tineke, ga wat doen,” vond moeder, „je zit je maar te vervelen.”

„Wij hebben ook niks,” zei Tineke.

„Wij hebben elkaar,” zei moeder, „en we zijn gelukkig. Daar moet je maar eens over denken, Tineke. Je bent al groot genoeg om dat te begrijpen. Alles is niet voor geld te koop.”

Moeder ging de kamer uit. Tineke keek haar na. Ze wist dat moeder een beetje verdrietig was om haar. Maar zij kon het toch niet helpen! Hoe laat was het? Bijna vijf uur. Dan zou Frits zo thuis zijn. Ze liep naar de winkel en vroeg zachtjes:

„Moeder, mag ik nog even naar Frits?”

Moeder knikte. Ze wachtte even en zei toen:

„Doe jij Frits maar de groeten van me.”

Tineke liep door de regen. Het was te nat om onder de heg door te kruipen. Ze hoefde dat ook niet meer, want ze kon door de voortuin nu ze Frits zo goed kende. Toch gebruikte ze veel liever haar gewone gat onder de heg. Dat was veel echter en het bleef ook zo prettig geheimzinnig. Je wist nooit precies wat je aan de andere kant zou vinden.

Nu ging ze keurig door de voortuin en stapte bij Mijntje de keuken binnen. Ze was altijd blij als ze Mijntje zag. Mijntje gaf je zo'n heerlijk vertrouwd gevoel.

„Dag Mijntje, weet je ook of Frits al thuis is?”

„Jazeker m'n kind. Hij is vijf minuten geleden thuisgekomen en hij heeft in die vijf minuten al kans gezien om erg driftig te worden.”

„Wat was er dan?” vroeg Tineke.

„Dat zal hij je zelf wel vertellen,” vond Mijntje toen Frits binnenstapte.

„Hallo,” zei Frits.

„Hallo,” zei Tineke. „Was het leuk op pianoles?”

„Dat is nooit leuk,” zei Frits. „Bah, het is akelig weer.”

Tineke keek verschrikt naar Mijntje. Het was niets voor Frits om zo uit z'n humeur te zijn.

Mijntje knikte geruststellend terug.

„Jammer dat we niet naar buiten kunnen,” vond Tineke.

„Zullen we naar Sandra gaan?” vroeg Frits.

Ze werden uitbundig door Sandra begroet.

Frits streelde z'n kop. „Jij bent een lieve hond, kom jij maar bij je baasje. Ik neem je straks mee naar m'n kamer.”

„Mag dat wel?” vroeg Tineke bezorgd. „Als je moeder het merkt!”

„Dat kan me niks schelen,” zei Frits kwaad. „Moeder is toch nooit thuis.”

Tineke dacht even na, toen zei ze zachtjes:

„Maar je hebt Mijntje, dat heb je zelf gezegd.”

„Dat is toch heel wat anders,” snoof Frits. „Vader heeft het altijd druk en Ankie blijft tegenwoordig om de haverklap bij Elise eten. Het mooiste is dat ze het niet eens leuk vindt. Het is bij Elise thuis helemaal niet prettig. Dat heeft ze me zelf gezegd.”

„Waarom gaat ze dan?” vroeg Tineke verwonderd.

Frits gaf geen antwoord.

„Het is hier allemaal even naar,” ging hij even later door. „Bij jullie is het fijn. Jouw vader en moeder zijn altijd thuis en . . .”

Ze liet hem niet uit praten.

„O, maar Frits . . . ik heb daarstraks thuis precies hetzelfde gezegd.”

„Hoe kan dat nou?” vroeg Frits en keek haar aan.

„Ik . . . ikke . . .” hakkelde Tineke, „ik vond alles bij jullie veel mooier, het huis en zo . . . de piano, enne . . . nou ja, alles.”

„Je bent niet wijs,” zei Frits.

Nu ze eenmaal begonnen was, wilde ze hem ook alles vertellen. Hij was immers haar vriend.

„Ik heb ook gezegd dat Elise veel mooiere kleren heeft dan ik.”

„En wat heeft jouw moeder gezegd?”

„Gewoon,” zei Tineke, „dat Elises moeder dat zelf moest weten.”

„Jij bent niet wijs,” zei Frits weer.

Tineke zat op de grond naast Sandra. Ze verroerde zich niet. Ze zag duidelijk moeders gezicht voor zich. Moeder moest wel erg verdrietig zijn om alles wat ze gezegd had. En Frits . . . Zou iedereen precies willen hebben wat de ander heeft? Frits had gezegd: „Bij jullie is alles veel fijner,” en ze had er nooit aan gedacht dat Frits zo veel alleen was.

Ze stond op.

„Zullen we vragen of je bij ons mag eten?”

„Zou dat kunnen?” vroeg Frits blij.

„Moeder vindt het vast goed,” wist Tineke. „We zullen het eerst gaan vragen en dan kunnen we het aan Mijntje gaan zeggen.”

„Laten we opbellen,” zei Frits, „dan weten we het meteen. Dat mag best.”

Zo stonden ze even later samen bij de telefoon. Frits had het

nummer van de bakkerij gedraaid en gaf toen de hoorn aan Tineke. Hij probeerde met zijn oor dicht bij het toestel mee te luisteren.

„Moeder, u spreekt met Tineke, met Tineke en Frits. Frits is alleen thuis, zijn vader en moeder zijn er niet en Ankie ook niet . . .”

„Breng hem maar vlug mee,” zei moeder.

„Fijn,” juichte Frits die het gehoord had. Hij pakte vlug de hoorn uit Tinekes hand.

„We komen direct, mevrouw,” zei hij.

„Fijn Frits, tot straks.”

Frits ging op z'n handen staan en liep zo door de keuken tot groot plezier van Mijntje en Tineke. Hij was op slag weer vrolijk.

Voor ze aan tafel gingen, deden Tineke en Frits nog een spelletje. Ze lachten veel, maar toch voelde Tineke in haar hartje dat ze niet helemaal echt vrolijk was. Ze had moeder verdriet gedaan en ze wist wat moeder bedoelde. Frits was nu blij en vrolijk, maar als zij niet gekomen was, zou hij nu alleen met Mijntje in dat grote huis geweest zijn. Hij zou heel alleen door die grote kamers hebben gelopen . . .

„Jij moet gooien,” zei Frits. „Je moet opletten, anders ga ik het winnen.”

Tineke ging beter haar best doen, maar Frits won gemakkelijk.

„Willen jullie helpen tafel dekken?” vroeg moeder.

„Nou en of,” zei Frits.

Tineke had al willen zeggen: „Moet dat nu?” maar toen ze zag hoe Frits genoot, begon ze het zelf warempel ook leuk te vinden. Het was samen in een wip gebeurd.

„Heb jij wel eens eieren gebakken, Frits?” vroeg moeder.

Hij schudde zijn hoofd.

„Nooit.”

„Dan zal ik het je leren. Als je later eens gaat kamperen, moet je het ook kunnen. Kom maar mee.”

Frits' ogen straalden.

„Als het nou verkeerd gaat?” vroeg hij.

„Het gaat niet verkeerd, denk ik,” lachte moeder. „Jij bent zo handig in de bakkerij, je zult zien dat je dit ook gauw onder de knie hebt. Hier is een schort van mij, bind dat maar voor.”

Frits en Tineke gierden van de pret toen Frits het schort vast-

knoopte. Het was hem natuurlijk veel te groot, maar moeder stak er van onderen een speld aan en toen ging het heel goed.

„Nu opletten,” zei moeder. „We gooien eerst een stukje boter in de pan. Ik zal het een keer voordoen. Zie je hoe groot het ongeveer moet zijn?”

Frits knikte met zijn neus haast in de pan.

„Nu een beetje verder weg gaan staan,” waarschuwde moeder, „de boter zou kunnen spatten en dat doet erg veel pijn.”

Ze wachtten tot de boter mooi bruin werd. Toen sloeg moeder handig een ei op de rand van de pan stuk. Het ei kwam mooi in de pan terecht. Er ging een klein beetje zout overheen.

„Denk erom, heel weinig zout,” zei moeder.

Tineke knikte. Zij wist het wel. Ze had het al eerder gedaan.

„Gaat het nu verder vanzelf?” vroeg Frits. „Daar is niet veel aan.”

„Wacht maar af,” glimlachte moeder. „Als we ergens alleen maar naar kijken, lijkt het zo gemakkelijk. Kijk, nu draaien we het ei om en dan kan het op het bord.”

„Hè, dat ziet er lekker uit,” vond Frits.

„Nu het volgende,” zei moeder. „Zal ik er nog maar een voordoen?”

„Ik kan het best,” zei Frits.

„Vooruit dan maar,” zei moeder.

Frits liet keurig een klein stukje boter in de pan glijden. Ze was nu vlug bruin omdat de pan al zo warm was.

„Nu komt het moeilijkste,” zei moeder.

„Juist niet,” vond Frits, maar even later had hij spijt van zijn woorden. Het ei ging wel vlug stuk, maar het kwam niet in maar naast de pan terecht. Het liep glibberig en wel over het keukenzeil.

„O, wat erg,” schrok Frits en keek het ei treurig na.

„Het was wel gemakkelijk,” plaagde Tineke.

Frits keek naar Tinekes moeder. Die lachte alweer. Ze had het vuur gauw laaggedraaid en ze nam nu handig met een doek het ei op.

„Ziezo, nu gaan we het weer proberen, Frits.”

„Mag dat wel?” aarzelde Frits.

„Natuurlijk jongen. Weet je wat er gebeurde toen ik het voor het eerst moest doen?”

Frits en Tineke luisterden met schitterende ogen.

„Ik was ongeveer net zo oud als jullie nu. Ik had mijn moeder vaak pannenkoeken zien bakken en dan draaide ze ze niet met een schep om, nee, ze gooide ze handig in de lucht. Dat vond ik geweldig en het leek me heel gemakkelijk. Ik had m'n ei volgens de regelen van de kunst gebakken, aan beide kanten . . . en toen dacht ik: Nou ga ik het, net als moeder met de pannenkoeken doet, omdraaien.

„En ging het?” vroeg Tineke in spanning.

„Het was zo de pan uit,” lachte moeder, „maar het ei kwam er niet weer in. Het was verdwenen, helemaal. Ik dacht dat het toverij moest zijn, want waar ik ook keek, nergens was het ei.”

„Hoe kon dat,” zuchtte Frits.

„Ik riep m'n moeder erbij en samen gingen we zoeken. Nu geef ik jullie te raden waar het ei ten slotte vandaan kwam.”

„Van de grond natuurlijk,” zei Tineke.

„Misschien was het op de tafel terechtgekomen?” zei Frits.

„Mis, we hadden in de keuken een schilderijtje hangen, zo'n ouderwets geval, vastgemaakt met een lang koord. Achter dat schilderijtje, keurig over het touwtje, hing m'n ei.”

Frits lachte tot de tranen hem over de wangen liepen.

„Dat zal ik thuis vertellen,” zei Frits, „morgen, als Peter ook thuis is.”

„We gaan weer verder,” zei moeder en draaide het gas hoger.

Frits deed z'n uiterste best en het ging prachtig.

Terwijl Tineke de volgende bakte, liep hij zo trots als een pauw met zijn bord rond.

Er moest er nog een gebakken worden en dat mocht Frits doen. Het was weer een pronkstuk.

„Nu vraag ik aan Mijntje of ik thuis ook de eieren mag bakken,” zei Frits, „en dan moet jij bij ons komen eten, Tineke.”

„Als het van je moeder mag, fijn,” zei Tineke.

„Dat vraag ik wel,” beloofde Frits.

Het ei smaakte heerlijk. Frits vond het veel lekkerder dan thuis.

Tinekes vader lachte daar hartelijk om.

„Mogen ze mij na het eten nog even in de bakkerij helpen,” vroeg hij, „of heb je ze nodig voor de vaat?”

Tineke en Frits keken alle twee naar mevrouw Voorberg.

Ze wachtte even met antwoorden, maar toen zei ze:

„Zaken gaan voor, en een hulp als Frits is niet te versmaden.”

Frits genoot.

Om acht uur ging hij naar huis. Tineke bracht hem een klein eindje weg.

„Ik wilde wel dat wij in jullie huis woonden,” zei Frits.

„Waarom toch?” vroeg Tineke.

„Ik vind het bij jullie altijd zo fijn en het is ook veel knusser. Als mijn vader bakker was . . . hè, wat zou dat heerlijk zijn.”

„Je mag altijd bij ons komen,” zei Tineke en toen liep ze hard naar huis. Ze ging naar moeder. Ze moest moeder nog een heleboel vertellen voor ze slapen ging.

„Ik wist wel dat mijn meisje komen zou,” zei moeder later, en streelde haar over haar krullen. „Ik was echt een beetje verdrietig vanmiddag, maar weet je wat nog veel erger is? De Here

is verdrietig als wij ontevreden zijn. De Heer geeft aan iedereen precies wat hij of zij nodig heeft. Ook als je groter wordt moet je proberen tevreden te zijn met wat je krijgt. Later zul je dat nog veel beter begrijpen."

„Ik begrijp het best," zei Tineke, „en ik vind de trui heel erg mooi."

Moeder glimlachte.

„Ga jij nu maar heerlijk slapen, meisje. Wel te rusten." Moeder boog zich over haar heen en gaf haar een zoen.

„Wel te rusten, lieve moeder," zei Tineke en gaf moeder een extra stevige kus.

Moeder deed het licht uit.

Tineke kneep haar ogen stijf dicht en vouwde haar handen. Ze had, terwijl moeder in de kamer was, haar gebedje opgezegd. Maar ze wilde nog iets zeggen. Ze móest nog iets zeggen. Iets wat moeder en niemand op aarde mocht horen.

„Lieve Heer, wilt U voor Frits zorgen dat hij niet zo alleen is, enne . . . ook voor Ankie, en wilt U mij vergeven dat ik zo dom was? Amen."

Ze had het gevoel of nu pas alles weer helemaal goed was. Ze sliep binnen de minuut.

6. Een angstig avontuur

„Wat ga je vanmiddag doen?" vroeg Ankie.

„Ik ga naar de manege met Tineke."

„Naar de manege? Mag je daar dan komen?" Er was duidelijk afgunst in Ankies stem te horen.

„Natuurlijk," zei Frits trots, „ze kennen Tineke daar heel goed. Zal ik je eens wat vertellen?"

„Nou . . . wat dan?"

„We mogen rijden vanmiddag, Tineke en ik, op een paard!"

„Poeh, en denk je dat ik dat geloof?"

„Het is waar," zei Frits boos. „De meneer van de manege heeft het zelf beloofd."

„Poeh, dat wil ik wel eens zien. Hoe laat gaan jullie?"

„We moeten er om drie uur zijn."

Ankie holde weg. Frits keek haar wat verschrikt na. Daar had hij zich lelijk versproken. Waarom had hij het verteld? Als Tineke dat wist, zou ze vast boos op hem zijn. Als Ankie kwam kijken, kwam ze natuurlijk met Elise. Tineke zou dat helemaal niet prettig vinden. In ieder geval zou Ankie kunnen zien dat hij niet gejoek had. Stel je voor! Hij zou straks op een echt paard zitten. Hij ging opeens heel hard rennen.

Precies drie uur waren ze bij de manege. Eigenlijk had Frits hier al veel eerder willen zijn, maar Tineke had eerst haar moeder nog even moeten helpen. Ze hadden hard moeten lopen. Frits keek eens goed in het rond. Gelukkig, er was geen Ankie en geen Elise te zien.

„Wat denk je, Tineke, zouden we samen op één paard moeten?”

„Ik hoop het niet. Het lijkt me veel leuker als je alleen op een paard zit.”

Achter elkaar liepen ze door de lange gang.

„Jammer dat Sandra niet mee mocht,” zei Tineke over haar schouder.

„Honden kunnen nu eenmaal niet bij paarden. Sandra is veel te wild.”

„Ha, zijn jullie daar?” kwam een stem uit het halfdonker. „Jullie zijn prachtig op tijd. Bertus gaat met jullie mee voor je eerste rijles. Doe maar precies wat hij zegt, dan zul je het zeker leren.”

Frits en Tineke keken elkaar eens aan. Ze hadden het wel goed gehoord. De meneer zei: „Jullie eerste rijles!”

Bertus kwam al op hen toe lopen. „Komen jullie maar eens mee, dan zullen we een paar mooie beestjes uitzoeken. Zijn jullie niet bang?”

„Helemaal niet, meneer,” zei Frits.

„Zeggen jullie maar gewoon Bertus, dat doen ze hier allemaal. Ben jij ook niet bang, Tineke?”

Tineke schudde alleen van nee, zodat haar krullen om haar gezichtje dansten.

Bertus maakte twee mooie bruine paarden los en leidde hen uit de box. Het ene paard hinnikte zachtjes. Hij voelde zeker dat hij mee uit mocht. Tineke vond het een echt feestelijk geluid. Ze had wel zachtjes terug willen hinniken, maar dat was natuurlijk te gek.

„Kijk, hier heb ik twee makke paarden.”

„Ik kan ook wel op een beetje wild paard,” zei Frits manhaftig.

„Zo kereltje, denk je dat? Dat zou je anders beslist niet meevallen. Later, als je wat groter bent en goed kunt rijden, is het iets anders. Dit paard is voor jou, Frits en dat andere voor Tineke.”

„Welke is het makst?” wilde Frits weten.

„Het paard van Tineke is het makst. Het is alleen wat schrikachtig. Maar er is hier niks om van te schrikken. Ik loop tussen jullie in.”

„Moet dat?” vroeg Frits.

„En of! Wilde je in je eentje over de hei galopperen?” Bertus lachte. „Zie eerst maar eens dat je er op blijft zitten. Allé-hup,” met één zwaai werd Frits in het zadel getild.

„Allemensen,” schrok Frits, „wat is dat hoog.” Hij keek een beetje verschrikt naar beneden. Tjonge, hij had nooit gedacht dat het boven op een paard zó hoog zou zijn.

„En . . . hoe zit het?”

„Best Bertus,” zei Frits wat timide, „het is alleen zo hoog.”

Bertus grinnikte. „Ja jongeman, de werkelijkheid is altijd anders. Houd je maar goed vast, dan ga ik Tineke erop helpen.”

Tineke stond te popelen. Ze had voorzichtig het mooie paard over z'n neus gestreeld.

„Hoe heten ze?” vroeg Tineke.

Frits keek op. Dat hij daar nou niet eens aan gedacht had om dat te vragen!

„Het paard van Frits is een dame en ze heet „Golden Flame”. Dat betekent: „gouden vlam”.”

„En mijn paard?” vroeg Tineke vol spanning. Want als ze straks alles thuis zou vertellen over haar eerste rijles, was het toch veel leuker als je de naam van je paard wist.

„Jouw paard is een heer. Hij heet Harold.”

„Dat betekent niks, hè,” vroeg Tineke, een beetje teleurgesteld.

„Nee, maar het is toch een mooie naam. Zo Tineke, daar ga je. Hopla . . . Nou, jij weegt ook niet veel! Ben jij nou de dochter van een bakker? Je lijkt wel een veertje.”

Tineke voelde de warmte van het paard onder zich. Haar ogen begonnen te schitteren. Wat heerlijk! Als je boven op een paard zat, was het toch heel anders dan dat je ervoor stond. Ze zou zo wel weg willen rennen, dwars de hei over. Ze keek naar Frits.

„Vind jij het ook zo fijn?”

Frits keek een beetje benauwd.

„Wat zitten we hoog, hè.”

„Juist fijn,” vond Tineke. „Wanneer gaan we nu rijden?”

Bertus verschikte nog wat aan het tuig.

„Zitten jullie goed?”

„Best,” antwoordde Tineke.

Frits knikte wat onzeker. Wat zou het paard gaan doen als ze gingen rijden? Zou hij er niet afduikelen? Hij hield zich stevig vast en probeerde krampachtig zich rechtop te houden.

Stapvoets liepen ze door de gang, over het binnenplein.

„Wat leuk,” jubelde Tineke.

„Schud jij ook zo?” vroeg Frits, strak voor zich kijkend.

„Heerlijk!” riep Tineke. „Ik zou hard willen rennen, de hei over en dan nog veel verder.”

Bertus keek naar haar op. „Jij zult het wel leren. Je houding is goed. Je zit mooi rechtop en toch losjes.”

Tineke kleurde bij deze lof en Frits spiedde voorzichtig naar haar. Hij ging nog wat rechterop zitten. Hij zou het voor geen geld willen bekennen, maar hij was heus een klein beetje bang. Tineke mocht het niet weten en Bertus ook niet. Hij was zielsblij dat Bertus veilig tussen hen in liep. Hij zou echt nog niet over

de hei durven rennen. Een paard was toch heel erg groot en zo hoog!

Heel voorzichtig keek hij even achterom om te zien hoeveel er van achteren nog van het paard uitstak en toen kreeg hij de schrik van zijn leven. Want daar, nog geen vijftien meter van hen vandaan, zag hij Ankie aan komen draven met Elise en Sandra. Ze hadden hem ook gezien, want Ankie wuifde. Vervelende meiden om te komen! Het was natuurlijk zijn eigen schuld. Wat zou Tineke wel zeggen? Hij keek weer strak voor zich. Hij zou net doen of hij niets gezien had. Maar hij hoorde hun snelle voetstappen nader komen. Hij dacht: Nu kan die nare Elise wel hard hollen en anders loopt ze altijd zo deftig.

Opeens begon Sandra te blaffen, heel hard en vrolijk. Hij had hen gezien.

Tineke draaide zich om. „Dat is Sandra. O!” Ze klapte haar hand voor haar mond.

Frits zag het. Hij keerde zich in z'n angst half om. Ze waren nu vlakbij. „Houd die hond bij je,” schreeuwde hij.

„Wat komen ze doen?” vroeg Tineke.

Frits gaf geen antwoord. Zijn ogen waren strak op Sandra gericht. Die trok uit alle macht aan de lijn en hij was zo wild. Als ze hem nu maar goed vasthielden.

„Goed vasthouden,” riep hij nog eens. „Houd hem bij je, hoor.”

„Juist loslaten,” riep Elise. Ze gaf een harde ruk aan de riem die Ankie vasthield. Ankie kon hem onmogelijk houden. Als een pijl uit de boog vloog Sandra op de paarden af.

„Pas op, pas op,” schreeuwde Frits.

Sandra blafte als razend. Het paard van Frits bleef rustig doorlopen, maar het paard van Tineke werd zenuwachtig en begon hevig te steigeren. Tineke werd in de lucht geworpen en Frits gaf een gil. Hij hoorde nog dat Elise hard lachte. Toen sloeg hij één hand voor z'n ogen.

Bertus had met een fikse ruk aan de teugel het paard naast zich tot kalmte gebracht. Met zijn andere hand greep hij vliegensvlug naar Tineke. Hij kon niet verhinderen dat ze half van het paard afgleed, maar hij had haar been als in een schroef vast. Het was een kwestie van een ogenblik om haar weer op de paarderug te helpen.

„Ik zit weer,” hijgde Tineke.

„Ja, dat is dan ook op het nippertje.”

De paarden stonden stil. Ankie stond met een wit gezichtje een eindje van hen af. Ze had de riem van Sandra weer kunnen grijpen. Ze hield hem met beide handen vast. Ze keek naar Tineke en toen naar Elise die met een triomfantelijke blik aan de kant stond toe te zien.

„Dat was me wat moois,” zei Bertus. „Van wie is die hond?”

„Van ons,” zei Frits. Hij keek nog steeds angstig naar Tineke.

„Heb je heus niets?”

„Welnee,” lachte Tineke. „Ik had niet eens tijd om te schrikken. Alleen m'n been doet een beetje zeer. Bertus heeft er zo hard in geknepen.”

„Dat was maar goed ook,” bromde Bertus, „je had je nek wel kunnen breken. Nou, dat hebben we weer gehad. We gaan verder.”

Ankie draaide zich om en begon langzaam terug te lopen. Niemand had iets tegen haar gezegd.

Elise kwam naar haar toe.

„Zeg, we zouden toch nog verder gaan? Wat een reuze mop, hè?”

Ankie stond stil. „Noem jij dat een reuze mop?” vroeg ze verontwaardigd. „Ze had haar nek wel kunnen breken.” Ze rilde bij de gedachte. „Ik wil geen vriendinnetje meer met jou zijn.”

„Om dat malle kind van de bakker? Nou goed, ik kan vriendinnen genoeg krijgen.” Elise liep met haar neus in de wind de andere kant uit.

Ankie liep alleen door. Ze wilde naar huis. Ze moest alles vertellen.

Tineke en Frits reden stapvoets over de hei. Het paard was nu weer volkomen rustig.

„Ik ben helemaal niet geschrokken,” zei Tineke.

„Jij leert het wel,” lachte Bertus. „Maar zulke kunstjes als daarstraks zie ik toch liever niet.”

Frits had nog niets gezegd. Hij had na het gebeurde zo wel van het paard willen springen, maar nu Tineke zo dapper was, kon hij toch niet voor haar onderdoen. Plotseling bartte hij los.

„Het kwam allemaal door Elise. Ik heb het zelf gehoord. Ze hitste Sandra nog aan ook.”

„Er is ten slotte niets gebeurd,” vond Tineke.

Frits keek eens haar kant uit. Hij zei niets meer. Maar hij zou die Elise nog wel eens krijgen!

„Je durft een volgende keer wel weer mee?” vroeg Bertus lachend.

„Nou en of,” zei Tineke.

Ankie liep heel langzaam het huis binnen.

„Zo, ben je alweer terug?” vroeg Mijntje.

„Ja,” zei Ankie mat.

Mijntje keek naar het witte gezichtje.

„Wat is er, m'n kind?”

Ankie maakte met trage vingers Sandra's riem los. „Och Mijntje . . . ik, ik wil naar moeder,” huilde ze opeens.

„Kom maar, m'n hartje,” zei Mijntje en nam haar als een klein meisje aan de hand mee naar de zitkamer.

Moeder zat te lezen. Ze keek op toen ze binnenkwamen en legde vlug haar boek neer.

„Er is toch niets gebeurd? Poesje, wat is er?”

„O moeder, Mijntje . . . het is zo erg,” snikte Ankie.

Mijntje greep haar arm.

„Nu moet je proberen alles rustig te vertellen, Ankie, anders weten je moeder en ik niet wat we beginnen moeten. Hier, droog eerst je tranen.” Mijntje gaf haar een grote witte zakdoek die ze uit haar schortzak haalde.

Ankie boende met de zakdoek over haar wangen en keek dan naar moeder en Mijntje op. Ze snikte nog zachtjes na.

„We waren op de hei, Elise en ik. Frits had verteld dat hij met Tineke mocht paardrijden. We wilden wel eens zien of dat waar was. Ik . . . we . . .” hikkelde Ankie, „we wilden ze eigenlijk wat plagen.”

„Ja, en toen?” vroeg moeder.

„We hadden Sandra meegenomen. Toen we op de hei bij de manege kwamen, zagen we Frits en Tineke, ieder op een paard. Er liep een meneer tussen hen in die de paarden bij de teugels hield.”

„Ja, en toen?” vroeg moeder wat ongeduldig. „Er is toch niets gebeurd met Frits of Tineke?”

„Bijna,” snikte Ankie. „Frits riep nog dat we Sandra goed vast moesten houden, want Sandra begon zo hard te blaffen en te trekken en toen . . . toen rukte Elise de riem uit mijn hand.”

„Waarom deed ze dat?” vroeg moeder verbaasd.

Ankie keek door haar tranen heen naar moeder.

„We waren nooit erg aardig tegen Tineke,” zei ze zachtjes.
„Daar snap ik niks van,” zuchtte Mijntje. „Ik heb het wel 'ns gemerkt, maar ik dacht dat ik het me verbeeldde. Tineke is een aardig kind, altijd even vriendelijk.”

Ankie keek naar haar moeder. Wat zou zij zeggen? Moeder keek nadenkend uit het raam en zei niets.

„Elise wilde de paarden juist aan het schrikken maken. Ze hitste Sandra nog op ook. Toen schrok het paard waar Tineke op zat heel erg. Sandra sprong voortdurend tegen hem op. Het paard steigerde met zijn voorpoten hoog in de lucht, maar de meneer greep Tineke vlug beet en hij bracht ook het paard weer tot rust. Tineke viel niet en ik geloof dat ze niet eens zo erg geschrokken was, maar Frits en ik wel. Ze had . . . ze had heel erg kunnen vallen, moeder.”

„Het arme schaap,” zei Mijntje. „Als u het mij vraagt, mevrouw, die Elise mag ik niet. Ze draagt haar hartje veel te hoog.”

„Je kunt niet dankbaar genoeg zijn dat het zo is afgelopen,” vond moeder, „en wat Elise betreft . . . ik weet het niet, we maken zelf ook veel fouten.” Moeder zei dat laatste heel zacht, maar Ankie kon het toch horen. Ze wist niet precies wat moeder ermee bedoelde.

„Het was natuurlijk ook een beetje mijn schuld, moeder.”

„Ik ben blij dat je eerlijk bent, Ankie,” knikte moeder. „We doen zo vaak gedachteloos dingen waar we later zoveel spijt van hebben. Waar zijn de anderen nu?”

„Frits en Tineke zijn gewoon doorgereden en Elise . . . moeder, ik kan geen vriendinnetje meer met haar zijn.”

Moeder keek haar aan.

„Ankie, zou je niet kunnen proberen om Elise tot andere gedachten te brengen? Je geeft zelf toe dat je ook vaak onaardig was tegen Tineke.”

„Weet u, moeder,” Ankie keek een beetje verlegen naar Mijntje, maar die knikte haar toe, „Elise praat zo akelig over mensen die in een klein huis wonen en ze vond het gek als ik met Mijntje praatte . . .”

„Als je met Mijntje praatte?” vroeg moeder.

„Vertel het maar gerust, mijn hartje,” zei Mijntje, „Mijntje had het toch wel begrepen.”

Ankie vertelde alles. Dat ze zelf ook niet vriendelijk was tegen Mijntje als Elise erbij was, omdat ze bang was dat Elise haar

anders uit zou lachen. Dat Elise ook nooit iets aardigs zei tegen het meisje bij hen thuis. Dat Elises moeder ook niet echt aardig was, o ja, wel tegen haar . . . Ze vertelde alles. Ze schaamde zich, vooral voor Mijntje die altijd klaarstond om alle mogelijke karweitjes voor haar op te knappen, die steeds voor hen zorgde zolang ze het zich herinneren kon . . . Ja, ze schaamde zich nu heel erg, maar Mijntje pakte haar hand en haar ogen keken zo vriendelijk.

„Kom jij nu maar met Mijntje mee, misschien heb ik nog wel iets in m'n blikje.”

Moeder glimlachte.

„Ik geloof dat ik ook wel iets uit dat blikje zou willen hebben. Ik ben ook niet steeds even aardig geweest tegen Tineke en ik vond het eerst helemaal niet zo leuk dat Frits met haar kwam aanzetten. De vriendschap met Elise vond ik voor Ankie wel heel mooi. We vergissen ons zo vaak in de mensen. Het gaat niet om de omstandigheden waaronder iemand leeft, het komt alleen op het hart aan.”

Mijntje keek haar even aan en knikte ernstig. Dan begon haar hele gezicht te lachen.

„Komt u dan ook maar mee, mevrouw, voor u heb ik ook wat.”

Ze liepen met z'n drieën naar de keuken en daar dronken ze gezellig met Mijntje een kopje thee.

„Je mag nog wel eens goed je gezicht wassen,” zei moeder tegen Ankie, „en probeer het weer goed te maken met Tineke.”

Probeer het weer goed te maken!

Ankie stond in haar gezellige kamertje en dacht heel ernstig na. Hoe kon ze het weer goed maken met Tineke? Ze zou helemaal opnieuw moeten beginnen. Als Tineke eens boos bleef? Als Elise er niet bij was, ja, dan had ze wel met Tineke gepraat en ze had het dikwijls erg jammer gevonden dat ze niet met Frits en Tineke kon spelen, maar dan was er die spottende blik van Elise geweest.

„Die Frits van jullie is niet wijs om met dat kind van de bakker te spelen!”

Ja, dat had ze gezegd en zij, Ankie, had in alles Elise gevolgd.

Ze was blij dat ze gezegd had geen vriendinnetje meer met haar te willen zijn.

Ze ging in haar lage stoeltje zitten. Tineke was nooit met haar in haar kamertje geweest.

Ze stond op en liep langzaam naar haar kastje. Hierin lagen haar dierbaarste bezittingen. Zou ze . . . nee, dat vond ze zelf zo mooi. Ze wilde Tineke iets geven. Heel graag zelfs. Maar dit . . .

Haar vingers streelden het zachte fluweel van het prachtige beursje dat oom Joop voor haar meegebracht had uit Italië. Het was van glanzend bruin fluweel met gouddraad geborduurd. Ze legde het voorzichtig terug in het doosje en liep naar haar boekenrekje.

Een boek was ook leuk. Daar zou Tineke ook best blij mee zijn en zij had boeken genoeg. Ze zou er nog zoveel overhouden. Ze bleef staan met een boek in haar hand. Het was net of een stem binnen in haar zei: „Welja Ankie, je hebt er dan nog genoeg over. Je zou zelfs wel een boek van je spaargeld kunnen kopen. Maar als je echt iets geven wilt om het weer goed te maken, moet het iets van je zelf zijn. Iets dat je zelf heel, heel mooi vindt . . .”

Ankie knikte. Ze zette de boeken terug in het rekje. Ze nam wat geld uit haar spaarpotje. Ze zou aan moeder vragen of ze daar wat voor mocht kopen voor Mijntje. Mijntje hield zo van chocolaatjes. Ja, dat zou ze doen! Mijntje zou het wel begrijpen.

En Tineke . . . Met voorzichtige vingers pakte ze het mooie beursje. Dit moest Tineke hebben. Iets anders had geen zin, ze wist het opeens heel zeker. Ze wilde Tineke iets geven met heel haar hart.

7. Frits en Tineke krijgen een geschenk

Tineke was heel hard uit school gehold. Ze had vlug haar tas thuisgebracht en was als een haasje onder de heg doorgekropen. In het voorbijgaan stopte ze vlug haar springtouw onder de rododendron.

Bij Mijntje in de keuken vroeg ze naar Frits.

„Frits?” zei Mijntje. „Nee, die is hier niet. Heb je hem dan niet gezien?”

„Hij had geen Frans,” wist Tineke, „ik heb heel goed gekeken, hij was niet bij de school. Ik dacht dat hij al naar huis zou zijn.”

„Hij zal zo wel komen,” dacht Mijntje.

De keukendeur ging open en mevrouw Van Maarland stond in de deuropening.

Tineke keek een beetje verschrikt. Ze was nog altijd wat bang voor de moeder van Frits. Ze begreep zelf niet waarom, want Frits' moeder was na hun avontuur op de hei veel aardiger geworden en Ankie... Ankie had haar dat prachtige beursje gegeven.

Tinekes moeder had het eerst niet eens goed gevonden omdat het zo mooi was. Maar mevrouw Van Maarland was zelf bij moeder geweest en had haar gezegd waarom Ankie dit juist wilde geven. Ze was er zo blij mee geweest. Nu speelde Ankie op vrije middagen met hen.

Ze waren ook al een paar keer bij de manege geweest. Mevrouw Van Maarland nam nu rijlessen en nadat zij gereden had, mochten Ankie, Frits en zij nog een klein eindje rijden. Mevrouw had gevonden dat zij, Tineke, het best reed. Daar was ze heel trots op geweest. Ze kende mevrouw nu veel beter, maar toch... Ze moest er altijd als ze mevrouw zag aan denken dat Frits zoveel alleen was en Ankie ook. Hij was toch haar vriendje en ze vond het erg als hij verdriet had.

„Hallo Tineke,” zei mevrouw en glimlachte om haar verschrikte gezichtje. „Ik hoorde je tegen Mijntje praten. Kcm je gezellig bij mij een kopje thee drinken? Dan kun je mooi op Frits wachten.”

Tineke liep met mevrouw naar de mooie kamers. Ze was veel liever bij Mijntje in de keuken gebleven.

„Ziezo,” zei mevrouw, „kom jij nu eens netjes tegenover me zitten, ik wil eens met jou babbelen. Vertel me eens, Tineke, vind je het fijn dat Frits hier is komen wonen?”

Tineke knikte, zodat al haar krullen rond haar gezichtje dansten.

„Frits is heel graag bij jullie. Vind jij het ook prettig om hier te zijn?”

Tinekes hoofd knikte heel langzaam. Ze mocht niet jokken, maar...

„Ik geloof dat je niet helemaal „ja” kunt zeggen,” zei mevrouw. „Je moet me vertellen hoe dat komt, Tineke.”

Tineke kreeg een kleur, maar dan dacht ze opeens aan Frits.

„Het is om Frits,” zei ze.

„Om Frits? Maar jullie kunnen toch zo goed samen opschieten?”

„Frits is zoveel alleen.” Ze schrok er zelf bijna van. Nu had ze het gezegd. Zou mevrouw nu boos worden? Maar mevrouw werd helemaal niet boos. Ze legde haar hand op Tinekes arm.

„Heeft Frits daar met jou over gepraat?”

„Eigenlijk niet,” zei Tineke, „maar toen ik voor het eerst hier geweest was, vond ik hier alles mooier dan bij ons thuis en toen zei Frits dat hij bij ons alles mooier vond.”

„Ik begrijp het,” zei mevrouw. „Ik ben erg blij dat je me dat gezegd hebt, Tineke. Grote mensen zijn ook wel eens dom. Natuurlijk zal ik vaak weg moeten, maar ik kan er best voor zorgen thuis te zijn als Frits en Ankie er ook zijn. Ik dacht dat ze er niets om gaven.”

„U hebt een eigen kamer, hè,” zei Tineke, „Frits zegt dat het voor uw hoofdpijn is.”

„Jij bent een schat, Tineke,” zei mevrouw. „Ik denk dat ik niet dikwijls meer hoofdpijn zal hebben. Ik geloof dat jij me beter hebt gemaakt.”

Daar moest Tineke om lachen. Dat kon toch niet.

„Frits heeft me verteld dat jij zo graag piano speelt.”

„Nou en of!” zei Tineke en keek schuin naar de piano. „Frits heeft me al wat geleerd en Ankie ook.”

„Laat me maar eens horen wat je allemaal al kunt,” zei mevrouw.

Tineke speelde, met een kleur als vuur.

„Heb je voor die tijd nooit les gehad, Tineke?”

„Nooit,” zei Tineke.

„Dat vind ik dan erg knap. Hoe zou je het vinden als ik je eens verder hielp? Maar dan zullen we samen erg ons best moeten doen. Als je dan een aardig stukje kunt spelen, vragen we je vader en moeder om te komen luisteren.”

„Als dat zou kunnen . . .” zei Tineke met verlangende ogen.

„Dat kan best. Als Frits bijles heeft op school, kom jij naar mij toe. Als je moeder het tenminste goedvindt.”

„Wat fijn,” zei Tineke. „Mag ik het ook aan Frits vertellen?”

„Natuurlijk. Misschien helpt het wel om Frits ijveriger te maken voor zijn eigen pianoles.”

„Wie heeft er pianoles?” vroeg Frits die juist de kamer binnenkwam. „Ha Tineke, ik heb je overal gezocht.”

„Jij was er niet,” zei Tineke.

„Ik moest schoolblijven,” bekende Frits met een blik naar zijn moeder.

„Foei Frits, beken maar eens wat je uitgespookt hebt.”

„Ik vroeg alleen maar hardop hoe laat het was,” zei Frits. „De zon scheen zo heerlijk en ik had zo'n zin om naar buiten te gaan.”

„Gaan jullie dan maar gauw,” vond moeder. Ze kneep Tineke in haar wang. „Wij weten het samen wel, hè Tineke?”

Tineke knikte terug en was heel erg blij. Ze zou nooit meer bang zijn voor de moeder van Frits.

Ze liepen samen de tuin in. Boven werd een hoofd uit een raam gestoken.

„Wat gaan jullie doen?” riep Ankie.

„Kom maar naar beneden,” vond Frits, „dan zullen we wel zien.”

„Ik heb zoveel huiswerk,” zei Ankie, „jammer hè?”

„Huiswerk gaat voor,” zei Frits met een zware stem.

Tineke gierde van het lachen en Ankie stak vlug haar tong uit.

„Ik moet even ons blikje pakken,” zei Tineke en dook handig onder de rododendron.

Frits hoorde een gillette en dan de stem van Tineke. „O Frits, kom eens vlug kijken.”

„Wat is er?” vroeg Frits en dook onder de struik.

„Kijk eens wat hier ligt,” zei Tineke verrukt, „voorzichtig.”

„Van wie zijn die?” vroeg Frits.

Twee kleine jonge poesjes lagen stijf tegen elkaar aangedrukt onder de rododendron.

„Ze zijn niet van jullie, hè,” vroeg Tineke. „Jullie hebben geen poes.”

Frits schudde zijn hoofd.

„Laten we ze onder die struik vandaan halen.”

„Maar je weet niet of hun moeder dat goedvindt,” zei Tineke.

„Ze zullen toch wel een moeder hebben!”

„Ik denk het wel,” zei Frits. „Je kunt ze hier bijna niet zien, het is hier zo donker.”

„Laten we het dan heel voorzichtig doen,” vond Tineke, „ieder een.”

Heel voorzichtig namen ze ieder een poesje in hun handen. Och, wat waren ze klein.

„Waar zullen we ze neerleggen?” vroeg Frits. „Ze mogen het niet koud krijgen.”

Tineke keek in het rond.

„Ik weet het,” zei ze met glinsterende ogen, „we leggen ze in onze holle boom. Daar liggen ze net als in een nestje. Wat denk je, zou Mijntje ons een doek willen geven?”

„Vanzelf,” zei Frits. Hij gaf z'n eigen poesje voorzichtig aan Tineke en rende weg.

Even later kwam hij terug met een paar oude lappen. Z'n ogen stonden ernstig.

„Is er iets?” vroeg Tineke vrolijk. „Heb je wel gemerkt dat ze hun ogen nog helemaal dicht hebben?”

„Ze zijn nog maar een paar dagen oud,” zei Frits, „en moeder zegt dat we ze beter daar hadden kunnen laten.”

„Waarom?”

„Moeder zegt dat de moederpoes misschien niet wil hebben dat er iemand aan zijn jongen zit. Poezen ruiken dat direct.”

„Ik heb het nog gezegd.”

Frits keek ongelukkig.

„Weet je wat we doen?” vond Tineke. „We leggen de lappen onder de rododendron en daar leggen we de poesjes op. Ze zijn lief, hè.”

„Wanneer zou de moeder komen?”

„Ik weet het niet. Zullen we op de uitkijk gaan staan?”

Ze kropen samen in de holle boom. Ze zaten daar heel gemakkelijk en konden een groot stuk van de tuin overzien.

Hun moeite werd beloond. Na een half uur gaf Tineke Frits opeens een por, zodat hij bijna uit de boom rolde.

„Mal kind, wat doe je?” riep Frits.

„Ssst,” fluisterde Tineke, „anders loopt ze weg.”

„Wie,” fluisterde Frits terug. Toen zag hij ook de poes.

„Weet je welke poes dat is?” vroeg Tineke verbaasd. „Dat is de poes van de oude meneer op de hoek. Je weet wel, die altijd zo gebogen loopt.”

„Weet je dat zeker?” vroeg Frits.

„Natuurlijk.”

„Waarom zou ze haar kindertjes niet thuis gekregen hebben?”

Tineke haalde haar schouders op.

Ze keken nu in spanning naar wat de grote poes ging doen. Die keek rustig alle kanten uit en wandelde toen op haar gemak naar de rododendron. Ze verdween onder de struik.

„Jammer dat we niets meer kunnen zien,” vond Frits.

„Als we heel zachtjes doen . . .” zei Tineke.

Ze slopen door de tuin en bukten zich op een afstand van de struik. Veel konden ze niet zien.

„We weten in ieder geval waar ze thuishoren,” zei Frits. „Wat moeten we nu verder doen?”

„Laten we het aan je moeder gaan vragen.”

Frits' moeder vond dat ze de kleine poesjes maar naar de oude meneer moesten brengen als Tineke zeker wist dat de grote poes daar thuishoorde.

Toen ze weer bij de struik kwamen, was de grote poes verdwenen.

„Die blijft ook niet lang bij z'n kinderen,” vond Frits.

Ze pakten weer ieder een poesje. Het was maar een klein eindje lopen.

Tineke belde.

Een brommerige huishoudster deed open. Tineke kende haar wel, ze kwam altijd zelf haar brood halen. Ze vond haar helemaal niet aardig.

„We komen uw poesjes brengen,” zei Tineke en wilde het kleine katje aan haar geven.

Maar de juffrouw stopte haar handen vlug op haar rug.

„Mijn poesjes?” vroeg ze en haar stem klonk helemaal niet vriendelijk. „Wij hebben geen kleine poesjes.”

„Nee,” zei Frits, „maar ze zijn van uw grote poes.”

„We hebben het zelf gezien,” zei Tineke. „Zij kwam daarnet nog in de tuin bij Frits om naar haar kindertjes te kijken.”

„Haar kindertjes!” bromde ze. „Ja ja, dat gaat zo maar.”

„Er waren er twee,” zei Frits vriendelijk, „meer niet.”

„Of het al niet genoeg is,” bromde ze. „Breng ze maar weer terug waar je ze weggehaald hebt.”

„Maar dat kan niet!” zei Tineke. „Het kan vannacht wel regenen. Het blijft wel lang droog onder de rododendron, maar als het te lang duurt, gaat het doorlekken.”

„Wij hebben alleen maar een grote poes, de kleintjes wil ik niet.”

Frits en Tineke keken elkaar eens aan en Tineke drukte onwillekeurig het kleine poesje wat meer tegen zich aan.

Toen kwam er gestommel in de gang en even later stond de oude meneer op de stoep. Zijn ogen gingen van Frits en Tineke naar de poesjes en toen naar de brommende huishoudster.

„Zijn die kleintjes van Mieke?” vroeg hij streng, maar zijn ogen lachten.

„Ja meneer. We kunnen ze echt niet hebben.”

„Dat denk ik ook. Maar het zijn Miekies kindertjes. We zullen er een goed thuis voor moeten zoeken. Zo zo, heeft Mieke haar kindertjes bij jullie in de tuin verborgen? Zo zo... Weet je wat jullie moesten doen? Ga aan je moeder vragen of jullie elk een poesje mogen hebben, dat zou erg prettig zijn. Ze moeten natuurlijk hier blijven, bij Mieke, tot ze zes weken oud zijn.”

De huishoudster keek haar meneer eens aan.

Hij knikte haar rustig toe. „Mieke zal haar kindertjes de eerste weken zelf moeten voeden. Geven jullie ze maar hier en kom straks even zeggen of jullie ze houden mag, anders zal ik er een ander tehuis voor moeten zoeken. Dag kinderen, vergeet niet om het te komen zeggen.”

Frits en Tineke stonden samen op de stoep. Nu met lege handen. Wat had die meneer gezegd? Vraag maar... Ze keken elkaar aan.

Tineke was de eerste die iets zei.

„Eigenlijk zijn ze al een beetje van ons. Ik zou het fijn vinden. We zorgen heel goed voor hen en als we samen in de tuin spelen, brengen we de poesjes mee. Die kunnen dan ook samen spelen, dan blijven ze toch bij elkaar.”

„Zal je moeder het goedvinden?”

Tineke keek donker.

„En jouw moeder?” vroeg Tineke.

Frits keek nog veel donkerder.

„Laten we het gaan vragen,” zei Tineke. „Waar gaan we het eerst naar toe?”

Ze gingen eerst naar Frits' n moeder. Zij wist al van de poesjes af.

„Ik vind het goed als Mijntje en Sandra het goedvinden.”

Daar moesten ze om lachen. Sandra, zou Sandra het goedvinden?

„Sandra zal het best leuk vinden,” zei Frits. „Ze kunnen samen in de bijkeuken slapen, dan is hij ook nooit meer alleen.”

„Ga dan maar vlug naar Mijntje,” vond moeder.

„Wie zal ervoor zorgen?” vroeg Mijntje en ze keek over haar bril heen naar Frits.

„Ik,” zei Frits, „heus waar, Mijntje. Je zult er geen last van hebben.”

„Vooruit dan maar,” zei Mijntje, „als je moeder het goedvindt.”

Maar denk erom, geen gevecht in m'n keuken. Je kunt het arme stakkertje toch niet op straat zetten!"

Frits gaf Mijntje een zoen, wat hij anders nooit deed.

„Malle jongen," lachte Mijntje. „Ik hoop niet dat jullie nog meer dieren vinden."

„Nu naar jouw moeder," zei Frits opgewekt.

Tineke keek benauwd.

„Wat denk je, zou jouw moeder mijn moeder niet op willen bellen?"

„Durf je het zelf niet te vragen?" zei Frits. „Kom maar mee."

Mevrouw Van Maarland lachte.

„Tineke, ik wist niet dat jij zo'n haasje was."

„Ik ben zo bang dat moeder nee zal zeggen en dat vind ik zo erg."

„Ik moet toch koekjes hebben," zei mevrouw, „ik ga zelf naar je moeder toe. Als het niet mag, moet je niet boos kijken, Tineke."

Tineke schudde haar hoofd.

Het duurde erg lang voor mevrouw terugkwam. Ze zaten ieder aan een kant van de hoge stoep naast de stenen leeuw. Van hieruit konden ze het best alles zien.

„Daar komt moeder," riep Frits en holde haar tegemoet.

Tineke bleef zitten en keek angstig, maar Frits begon opeens te zwaaien en te roepen. „Je mag hem, Tineke, het mag!"

Het was net of ze allebei een groot geschenk hadden gekregen.

Ze gingen het direct zeggen en nu was de brommerige huishoudster veel vriendelijker. Ze mochten de poesjes nog eens bewonderen en ze beloofde er heel goed voor te zorgen.

„Hoe zullen we ze noemen?" vroeg Frits toen ze weer buiten waren.

Tineke dacht na.

„We weten nog niet eens of het mannetjes of vrouwtjes zijn."

„Dan wachten we met de naam," vond Frits. „Ik wilde wel dat de zes weken al om waren."

„Zes weken duren heel lang," vond Tineke. „Ga je mee, dan gaan we het aan Sandra vertellen."

Sandra luisterde met zijn kop scheef. Hij kwispelde met zijn staart en blafte zo vrolijk.

„Ik dacht het wel," zei Frits, „hij vindt het reuze!"

8. Allemaal bakkers

Tineke kroop zo vlug mogelijk door de heg.

„Waf waf!” Een harige kop werd tegen haar aangedrukt en een roze tong probeerde haar gezicht te likken.

„Sandra, o Sandra, hoe wist je dat ik komen zou?”

„Waf waf!” Uitgelaten sprong Sandra tegen haar op.

„Sandra, wat ben je toch een knappe hond. Ja, zoet maar, we gaan naar het huis. Weet je soms ook of Frits thuis is?”

Sandra keek haar aan met z'n verstandige bruine ogen.

„Frits, waar is Frits?”

Als een pijl uit de boog vloog Sandra voor haar uit. Tineke holde achter hem aan de grote tuin door. Ze zag Sandra naar de bijkeuken rennen. Met z'n snoet duwde hij de deur open en verdween in het huis.

Tineke bleef staan. Zou Sandra werkelijk gaan kijken of Frits thuis was? Zou hij Frits gaan halen? Ze maakte zich klein achter een dikke boom. Hier kon ze alles zien wat er gebeurde.

Ze hoefde niet lang te wachten. Ze zag ze samen naar buiten komen: Frits en Sandra. Bijna had Tineke zich verraden door Frits' naam te roepen, maar ze kon zich nog net inhouden.

Daar kwamen ze!

Och, kijk eens, telkens rende Sandra een eind vooruit en kwam dan weer terug om tegen Frits op te springen. Wat deed hij nu? Hij duwde met zijn kop tegen Frits' knie, telkens weer. Frits ging nu ook hard lopen. Daar kwamen ze. Sandra liep naar de boom waarachter Tineke stond. Dan vloog hij blaffend tegen haar op.

Ze streelde vlug met haar hand over zijn kop.

„O Sandra, je bent een fijne hond.”

„Tineke,” hijgend kwam Frits aanrennen. „Sandra kwam me halen.”

„Sandra is de fijnste hond die ik ooit gezien heb. Heb je je huiswerk al af?”

„Ik had niet zoveel. Ik hoef niet zo knap te worden, ik word later toch bakker.”

„O, dacht je dat je daarom niet hoefde te leren!” zei Tineke verontwaardigd.

„Jawel, maar heel andere dingen dan op de H.B.S.”

„Dat dacht je maar. Je moet als je bakker bent ook heel goed kunnen rekenen en schrijven. En hoe kun je nu al weten of je wel echt bakker wordt?”

Frits haalde zijn schouders op. Die Tineke! Of je vader hoorde . . .

„Ik kom je halen. Vader heeft hulp nodig. Hans heeft deze week vakantie en vader heeft een grote bestelling voor een bruiloft morgen.”

„O, wat fijn. Even thuis zeggen.”

Tineke rende achter Frits aan. „Vader zei, je mag alleen komen als je je huiswerk af hebt.”

Frits keek om en trok een lange neus.

Ankie kwam juist de trap af toen ze binnenkwamen.

„Wat gaan jullie doen?”

„Helpen in de bakkerij.”

„Wat fijn.”

Tineke keek naar Ankie. Haar stem had zo verlangend geklonken, net of ze wel mee zou willen. Zou ze het vragen? Ankie was de laatste weken wel heel anders geworden en Tineke keek iedere avond voor ze ging slapen nog even naar het mooie beursje dat Ankie haar gegeven had. Ankie was lief en vriendelijk, maar zou ze haar niet uitlachen als ze haar vroeg? Weer keek ze naar Ankie. Ze had niets meer gezegd, maar haar ogen . . .

„Wil je soms ook meehelpen?”

Ankie kreeg er een kleur van.

„Denk je dat je vader dat goed zou vinden?”

„O, vast wel. Vader kan echt wel wat hulp gebruiken. Maar we moeten werkelijk helpen.”

„O natuurlijk. Ik wil best. Even aan moeder zeggen.”

In de zitkamer zaten moeder en Peter.

„Moeder, ik ga ook meehelpen in de bakkerij. Tineke heeft het gevraagd.”

„Dat is best, kinderen, helpen jullie maar flink.”

„Ik zou ook wel willen helpen,” zei Peter.

„Dat mag,” vond Tineke, „vader heeft het erg druk. Nu helpt moeder ook, maar als wij allemaal helpen, kan zij naar de huiskamer. Daar heeft ze ook nog genoeg te doen.”

„Top, dan ga ik mee.”

„Ga jullie je handen nog eens extra wassen bij Mijntje,” vond moeder.

„Hoe laat moeten we thuis zijn?”

„Peter mag net zolang blijven als nodig is. Frits en Ankie, jullie blijven tot uiterlijk halfnegen.”

„Ik ben de echte hulp,” vond Frits. „Peter en Ankie hangen er maar zo'n beetje bij.”

Moeder lachte, maar Peter riep: „Dat zal ik je laten zien, mannetje.”

„Maar ik heb ervaring,” zei Frits.

„Gaan jullie nu maar gauw,” vond moeder lachend. „Ik denk dat Tinekes vader om jullie staat te springen. Voor dit keer zal ik er dan negen uur van maken, Frits.”

„Hoera,” riep Frits. Hij sloeg de armen om z'n moeder heen en gaf haar een zoen.

Onderweg moest hij er nog aan denken dat moeder de laatste tijd heel anders was. Veel vrolijker. Het was ook net of het thuis veel gezelliger was, vooral als Tineke er was. Dan moest Mijntje er ook altijd bij komen omdat Tineke dat had ingevoerd. Dat had vader gezegd.

Veel tijd om erover te denken had hij niet. In een wip waren ze met z'n allen achter in de tuin en kropen ze achter Tineke aan onder de heg door. Ze gierden van de pret om die lange Peter die halverwegen bleef steken. Met vereende krachten hielpen ze hem op de been.

Tinekes vader hoorde het luidruchtige troepje al aankomen. Hij stak zijn hoofd door het raam van de bakkerij.

„Is dat allemaal hulp?”

„Peter van Maarland meldt zich,” zei Peter en stond stram in de houding. Ankie volgde zijn voorbeeld. „Ankie van Maarland meldt zich.” Frits en Tineke deden ook mee.

„Dan allemaal snel aan de arbeid,” zei Tinekes vader. „Zonder verwijl allemaal stevig handen wassen, voorwaarts mars.”

„We hebben thuis juist onze handen gewassen,” zei Peter toen ze binnen waren.

„Dat geeft hier niets,” riep Frits, die al voor de wasbak stond. Iedereen wast hier z'n handen voor hij begint, ook al heeft hij het thuis honderd keer gedaan.”

„Je hoort het,” lachte Tinekes vader, „mijn eerste assistent is volledig op de hoogte van de gang van zaken hier.”

Frits straalde van genoegen. Toen hij z'n handen gewassen had, liep hij naar de deur waarachter zijn witte voorschoot hing.

Hij was hier thuis en hij was er trots op.

Tinekes vader verdeelde het werk. Natuurlijk konden ze niet allemaal prettige werkjes doen. Er waren ook minder aangename, zoals vormpjes schoonmaken en de oven afkrabben.

Ze werkten met evenveel plezier. Tinekes vader was danig in z'n schik. Hij hoopte nu alles tijdig klaar te krijgen, terwijl het anders zeker nachtwerk geworden zou zijn. Peter was vol bewondering over zijn vaardigheid met de roomspuit. Met Frits samen mocht hij een paar platen koekjes bakken en het was moeilijk te zeggen wie trotser was op het resultaat, Peter of Frits.

Tinekes moeder was bij hun komst naar binnen gegaan. Nu kwam ze met een blad met limonade.

„Ziezo jongens, drink het maar rustig uit.”

„Zet u het maar neer, alstublieft,” vroeg Ankie met een kleur als vuur. „We hebben echt geen tijd.”

Tinekes moeder lachte hartelijk.

„Ik heb prima hulpen, dat zie je,” zei Tinekes vader, „daar heb ik wat aan. Hoe laat moeten jullie naar huis?”

„U mag mij de hele nacht houden,” zei Peter.

„Dat zal gelukkig niet nodig zijn.”

„Wij mogen tot negen uur blijven,” zei Frits.

„Dan zijn in ieder geval de broodjes klaar, de krentenbollen en alle koekjes. Als jij dan nog kunt blijven, Peter, om de laatste hand aan de gebakjes te leggen . . .”

„Hoe langer hoe liever,” vond Peter, „het is hier reuze gezellig.”

Om halfnegen kwam Tinekes moeder nog eens kijken.

„Kan ik nog ergens mee helpen? Tineke moet zo langzamerhand naar bed.”

„Hè moeder, mag ik voor deze ene keer net zo laat als Frits en Ankie?”

„Ik heb nooit geweten dat jij zo graag in de bakkerij hielp,” zei moeder met een knipoog naar vader. „Wat denk jij ervan, vader?”

„Ik denk dat ik zo'n ervaren kracht niet voor negen uur kan missen,” zei vader quasi ernstig.

„U bent een schat,” zei Tineke en omhelsde haar vader die juist een zak met poedersuiker in een kom leegschudde. Zo kwam het dat Tineke een gedeelte van de poedersuiker over zich heen kreeg.

„Kijk nou es aan, kwajongen,” lachte vader.

„O Tineke!” Ankie proestte het uit.

„Je lijkt wel Sneeuwwitje,” vond Peter.

„Je zult je haar moeten wassen,” deed Frits ook nog een duit in het zakje.

„Ach welnee, ik schud het er zo wel uit, en de borstel doet straks de rest.”

„Als je dan maar naar buiten gaat om het eruit te schudden,” waarschuwde haar vader. „In de bakkerij geen fratsen alsje-blijft.”

Lachend liep Tineke naar buiten.

Ze hoorden haar praten.

„Met wie is ze nu bezig?”

„Ze houdt zeker een alleenspraak,” dacht Peter.

„Misschien is Sandra ons wel nagelopen,” veronderstelde Frits.

Maar het waren mijnheer en mevrouw Van Maarland die met Tineke de bakkerij binnenstapten.

„Goedenavond samen. Hè, wat ruikt het hier toch altijd heerlijk.” Mevrouw snoof verrukt.

„We willen vooral niet storen. Mijn vrouw komt de kinderen halen en ik kan misschien nog een handje meehelpen?”

„De kinderen!” pruilde Ankie.

„Komt u echt meehelpen, vader?” vroeg Frits met stralende ogen. „Dan kunt u meteen zien hoe fijn het is en waarom ik bakker wil worden.”

„Afwachten maar,” lachte zijn vader en liep naar bakker Voorberg.

„Mag ik naar de kamer doorlopen, mijnheer Voorberg?” vroeg mevrouw Van Maarland.

„Mijn vrouw zal het fijn vinden u te zien,” zei Tinekes vader.

„Als u Frits en Ankie kunt missen . . .”

„Als kiespijn,” zei Peter.

„Ze hebben geweldig geholpen,” zei Tinekes vader. „Wat had ik moeten beginnen zonder hen. Ze hebben ieder een gulden verdiend en in de kamer staat een gebakje klaar.”

„Dat gebakje lijkt me mooi genoeg,” vond mevrouw. „Het helpen is voor hen zelf een plezier.”

„Dat weet ik, mevrouw. Maar dit is een bijzondere avond. Ik zat werkelijk met m'n handen in het haar. Als u het goedvindt, betaal ik hun die gulden uit.”

Mevrouw keek hulpeloos naar meneer die lachend knikte.

Ankie bekeek de gulden in haar hand. „M'n eerst verdiende geld,” zei ze trots. „Dat is toch anders dan zo maar een gulden.”

„Ik vind het geweldig,” zei haar moeder.

Nadat de anderen naar huis waren, stonden de drie mannen eensgezind te werken. Peter ruimde de bakkerij op, bakker Voorberg legde de laatste hand aan het gebak en mijnheer Van Maarland was bezig de broodjes, krentenbollen en het gebak in kisten en manden te pakken.

„Hoe moet dat allemaal bezorgd worden?”

„Met een extra wagen morgenochtend.”

„Moet u dat zelf doen?”

„Jazeker. Ik sta vroeg op, bak eerst het brood en dan, voor de gewone ronde, moet ik dit alles gaan bezorgen.”

„Dat kan ik best doen,” zei Peter. „Ik zal zien dat ik vroeg bij u ben. Het lijkt me machtig om brood te bakken.”

„U hoort het,” lachte mijnheer Van Maarland, „nòg een zoon die liefde krijgt voor het bakkersvak en ik zou er warempel zelf ook zin in krijgen.”

„Ik kom eerst bakken,” zei Peter, „en daarna breng ik alles weg. Als u het mij tenminste toevertrouwt.”

„Dat doe ik beslist, Peter, en ik zal je erg dankbaar zijn.”

„Waar moet het heen?”

„Naar boer Lelyveld op de Meent. Het is wel een halfuurtje lopen. Je hoeft geen haast te maken, we hebben twee wagens. Wat denk je, schrikt het je niet af?”

„Wat denkt u well?” zei Peter. „Ik zal dat keurig opknappen. Ik heb morgen de hele dag vrij van school, want de examens zijn al begonnen. Zes uur ben ik present, daar kunt u op rekenen.”

De volgende morgen stond Peter prompt om zes uur in de bakkerij.

„Ik ben door de heg gekropen,” vertelde hij, „maar daar moet je eigenlijk slanker voor zijn.”

„Zoals Tineke,” lachte bakker Voorberg. „Wat ben ik blij dat ze het zo getroffen heeft met jullie. Je moeder leert haar een beetje pianospelen. Ze is er zo gek mee, dat ik er maar op moet rekenen dat er bij ons ook een piano zal moeten komen.”

„We vinden het allemaal zo'n leuk kind,” zei Peter trouwhartig,

„ze is zo eerlijk. Zo leuk als ze met elkaar omgaan, Frits en zijn Frits had dolgraag mee gewild vanmorgen, maar hij heeft natuurlijk nog school.”

Om acht uur was Peter zover dat hij kon gaan inladen. Bakker Voorberg controleerde of alles er was. Vijfhonderd broodjes, honderd vijftig krentenbollen, honderd vijftig gebakjes, koekjes . . . alles werd heel voorzichtig en met kennis van zaken in de wagen gelegd.

Peter moest even wennen aan de balans van de wagen. Alle begin is moeilijk en het valt echt nog niet mee om voor het eerst met een bakkerswagen te rijden en te zorgen dat het gebak niet als hutsput aankomt. Maar Peter had al vlug het evenwicht gevonden. Bakker Voorberg had hem precies verteld hoe hij rijden moest. Het kon niet missen en hij had altijd nog een Hollandse tong in zijn mond waarmee hij vragen kon. Vrolijk fluitend liep hij achter de kar.

Een vogeltje kwam op het deksel zitten.

„Welja, neem jij maar een lift,” vond Peter, „zo zwaar ben je niet.”

De zon scheen vrolijk. De hemel stond als een blauwe koepel gespannen boven het korenveld. Hoog tegen het blauw stond een vogel roerloos in de lucht. Peter keek ernaar, terwijl hij de kar voortduwde. Het was een torenvalk en dat stilstaan in de lucht werd „bidden” genoemd.

Bij de driesprong zette Peter de wagen voorzichtig neer. Hij was al een eind buiten het dorp, het kon nu niet zo ver meer zijn. Links en rechts lagen de boerderijen als kleurige vlekken in het groen. Peter wachtte tot er een oude boer aankwam, leunend op zijn stok.

„Kunt u mij ook zeggen waar boer Lelyveld woont?”

„Dat zou ik denken, jongeman. Groot spul vandaag, bij Lelyveld.” Hij wees met zijn stok naar links. „Daar de tweede boerderij van hieraf. Als je goed kijkt, kun je de vlag zien hangen. Ga je lekkers maar vlug brengen, bakker.”

Peter bedankte en liep welgemoed verder. Nu hij dichterbij de hoeve kwam, zag hij de vlag en een druk heen en weer geloop op het erf.

Men bleek hem binnen al lang gezien te hebben. Een paar kleine jongens kwamen naar hem toegerend.

„Ha, die bakker, is dat allemaal voor ons?”

„Allemaal,” zei Peter. „Als je alles op kunt, ben je holle-bolle Gijs.”

Daar moesten ze om lachen. In triomf brachten ze hem naar de deel deur. Op de deel zou het feest plaatshebben.

Peter werd door een heel legertje vrouwen verwelkomd. Ze praatten allemaal tegelijk. Het leek Peter het beste om het woord te richten tot een oude boerin met een streng gezicht. Ze moest hier wel de baas zijn, want ze overzag alles en iedereen met een veldheersblik. Ze onderwierp Peter aan een stortvloed van vragen.

„Ben je van Voorberg?”

Peter knikte.

„Een nieuwe knecht?”

„Een extra hulp,” zei Peter.

„Verdien je er niks mee?”

„Ik help voor de aardigheid.”

„Daar zul je niet ver mee komen, jongeman. Allé . . . beginnen jullie eens uit te pakken.”

Vele handen werden uitgestoken. Peter nam nu beslist de leiding. Met de grootste zorg pakte hij alles uit de wagen en gaf het aan de wachtende handen door.

„Voorzichtig, het is alles kersvers.”

Stel je voor, hij had zelf meegebakken. Alles moest prima afgeleverd worden.

De oude boerin hielp niet mee, maar aan haar ogen ontging niets. Toen de wagen leeg was, wenkte ze Peter mee naar binnen. Ze bekeek kritisch zijn bestoven schoenen. „Voeten veggen,” gebaarde ze.

Peter veegde net zolang tot ze zei: „Nou, zo kan 't wel.”

De deel was versierd met papieren slingers. Op een groot bord stond met koeien van letters te lezen: „Leve het bruidspaar, leve Krijn en Nele”.

Peter was benieuwd of hij Krijn en Nele nog te zien zou krijgen. Maar dat was niet zo. In de grote keuken zat hij even later achter een kop koffie. Hij keek tersluiks op zijn horloge. Kwart voor negen. Het was hem nog nooit gebeurd dat hij 's morgens om kwart voor negen al achter een kop koffie zat. Peter liet het zich goed smaken. Hij kreeg ook een grote koek en voor hij wegging, stopte de oude boerin z'n zakken vol met bruidssuikers.

„Zeg maar tegen je baas dat alles best in orde is,” zei ze nadat

ze een inspectietoelt langs de andere vrouwen gemaakt had.
„Alles is geteld en het klopt.”

Steeds meer gasten begonnen binnen te stromen. Het zou ongetwijfeld een grote bruiloft worden. Dat mocht ook wel, gezien de fikse voorraden die ze gebakken hadden.

Peter maakte maar vlug dat hij wegkwam. Bij de deeldeer

stopte de boerin hem nog een gulden in zijn hand.

„Dank u wel,” zei Peter en hij bloosde van genoeg, net zoals Ankie en Frits de vorige avond. Met de lege kar reed hij weg.

Drie kleine bruiloftsgasten renden achter hem aan.

„Maggen we mee tot de driesprong?”

Peter maakte ruimte om hen mee te laten duwen.

„We willen er niet achter,” zei een kleine jongen met een ondeugend gezicht, „we willen erin!”

„Erin?” Peter krabde zich achter het oor. „En m'n mooie wagen vuil maken zeker?”

Hij keek naar de verlangende gezichten.

„Vooruit dan maar. Haal als de wind een paar oude kranten.”

Ze begrepen onmiddellijk wat hij bedoelde en één van de jongens rende weg om ze te halen. Hijgend kwam hij terug. Het had geen twee minuten geduurd. Vlug werden de kranten in de wagen gelegd en Peter tilde de twee jongens en het meisje erin.

„Nu ben ik het paard,” zei Peter.

„Vort bles,” riepen ze.

Peter had er nog een hele vracht aan, maar de driesprong was gelukkig niet ver. En voor drie paar stralende ogen doe je heel wat.

„Ik moest jullie zo maar naar het gemeentehuis rijden in het dorp,” vond Peter.

„En dan Krijn en Nele ook in een bakkerswagen!” Ze schaterden het uit.

Veel te vlug naar hun zin waren ze bij de driesprong.

Peter trok alleen verder, vrolijk fluitend om de mooie dag die zo fijn begonnen was.

9. Wie gaat er mee?

„Luister eens, jongens,” zei moeder, „jullie weten dat er ieder jaar een van jullie vrienden mee mag naar zee. Vorig jaar is Peters vriend mee geweest. Jullie moeten nu met elkaar uitmaken wie er dit jaar mee zal gaan.”

Ze keken elkaar eens aan. Nog veertien dagen, dan zou de grote vakantie beginnen. Wie zouden ze meevragen?

„Ik moet er eens goed over denken,” vond Peter.

„Jij hebt vorig jaar een vriend meegenomen,” zei Ankie, „nu zijn wij aan de beurt.”

„Zoeken jullie het maar uit,” vond moeder. „Ik hoor het dan wel.”

„Ik zou graag een vriendin meenemen,” dacht Ankie hardop.

„Ik ben ten slotte het enige meisje.”

„Dat geeft je alleen maar voordelen,” bromde Peter.

„Nou ja,” gaf Ankie half toe, „maar ik zit toch altijd alleen tussen de jongens.”

„Ben ik er dan niet?” vroeg moeder.

Ankie lachte. „Dat is heel iets anders. U bent moeder en u hoort bij allemaal.”

„Jan Schipper was een aardige knul,” zei Peter, „dat vonden jullie het vorig jaar allemaal. Ik kon hem best weer vragen.”

„Nee hoor, dan mag ik eerder een vriendinnetje.”

„Wie zou jij dan mee willen vragen, poesje?”

„O . . . dat weet ik nog niet. Ik heb vriendinnen genoeg.”

Ankie schoof haar bord naar achteren. Ze dacht diep na. Het was vreemd, maar sinds ze geen vriendin meer was met Elise, waren de andere meisjes op school veel aardiger voor haar geworden. Of zou zij zelf veranderd zijn? Toch zou ze niet weten wie ze nu het liefst mee zou nemen. Jopie misschien, of Ria, of Els, . . . of Thea. Ze moest er nog eens goed over denken. Als je iemand een hele maand meevroeg, moest je wel heel goed met elkaar kunnen opschieten.

Frits had al die tijd niets gezegd. Hij had wel even een kleur gekregen, maar daarna had hij weer vlug voor zich uit gekeken. Stel je voor dat dat eens kon! Als . . . als Tineke eens mee kon naar zeel Tineke, die nooit de zee gezien had! Tineke . . . Haar naam lag op het puntje van zijn tong. Hij schrok op van vaders stem.

„En Frits, jij zegt zo weinig. Heb jij geen verlangens? Heb jij geen vriend die je mee wilt nemen?”

„Eh . . . eh . . . nee vader, ik geloof het niet,” hakkelde Frits.

Hij keek een beetje ongelukkig naar vader. Lichten vaders ogen?

„Waarom mag ik eigenlijk geen vriendje of vriendinnetje kiezen?” vroeg vader.

„Of ik?” zei moeder. „Ik zou best iemand weten.”

„Nu even ernstig,” vermaande Peter. „Laten we er allemaal nog eens goed over denken. Het moet in ieder geval iemand zijn die we allen graag mogen. Een maand is een hele tijd.”

„Hoe kun je dat weten?” vroeg Ankie, terwijl ze in gedachten alle vriendinnen van school de revue liet passeren.

„We zullen er morgen over stemmen,” vond moeder.

„Stemmen?” vroeg Peter. „Met briefjes?”

Moeder knikte. „Dat lijkt me erg leuk.”

„Mij ook,” zei Peter. „Alleen ben ik bang dat wij met ons vijven ook vijf verschillende stemmen zullen uitbrengen en dan zijn we even ver.”

„Vader en ik zullen toch in ieder geval een van jullie vrienden stemmen.”

„Dat is zo,” knikte Peter. „Dat is slim bedacht, moedertje. Dan maken u en vader ten slotte uit wie er meegaat.”

„Je hebt gelijk,” lachte moeder. „Ik weet het: vader en ik zullen alleen een adviserende stem hebben.”

„Wat is dat precies?” vroeg Frits.

„Onze stem is dan alleen als een goede raad bedoeld,” zei vader.

„Hij telt dus niet echt mee.”

„Dan moeten we van tevoren namen opgeven,” zei Peter, die er echt schik in begon te krijgen.

„Jullie schrijven de naam van het vriendje of vriendinnetje dat je mee wilt nemen, op het leitje bij Mijntje in de keuken. Laten we dat afspreken.”

Diezelfde avond liep Frits zeker wel tien keer naar de keuken. Hij wilde beslist de laatste zijn die z'n naam opschreef, maar iedere keer als hij om het hoekje keek, had Ankie nog niets geschreven. Peter had Jan Schipper erop gezet. Frits liep de trap op en klopte op Ankies kamerdeur.

„Binnen. Ga niet zo te keer. Wat wil je?”

„Waarom heb jij niets op het leitje geschreven?”

„Ik lig nog niet in bed. Ik moet er nog over denken.”

„Schiet je een beetje op?” vroeg Frits.

„Waarom zou ik? Heb jij al een vriend opgeschreven?”

„Straks,” zei Frits en trok de deur achter zich dicht. Zouden ze om hem lachen? Zouden ze allemaal denken dat hij een vriend mee zou vragen? Hij had vrienden genoeg, maar geen enkele kon halen bij Tineke.

Een kwartiertje later stond Frits weer in de keuken.

„Wat loop jij toch te draaien,” zei Mijntje.

„Nu kom ik niet meer,” zei Frits vlug. Hij had met één oogopslag gezien dat Ankie eindelijk besloten had. Het was tòch Thea van Geel geworden.

Frits nam het krijtje en schreef zo duidelijk en netjes mogelijk:

„Tineke Voorberg”.

„De eerste verstandige,” bromde Mijntje.

Frits glipte vlug naar de zitkamer, waar vader en moeder zaten te lezen.

„Wel te rusten vader, wel te rusten moeder.” Vader kreeg een hand en moeder een zoen. De deur sloeg achter hem dicht.

Moeder keek naar de klok.

„Dat is voor het eerst dat Frits vijf minuten te vroeg naar bed gaat en dat hij niet zeurt om langer te mogen opblijven.”

„Zullen we eens gaan kijken welke namen er op het leitje staan?” vroeg vader. „Ik heb zo het idee dat Frits' vroeg naar bed gaan hiermee iets te maken heeft.”

„Hoezo?” vroeg moeder, maar toen ze samen in de keuken stonden, begonnen haar ogen te schitteren.

„Wat heb ik je gezegd?” vroeg vader. „Wie stem jij morgen?”

Moeder legde een vinger op haar lippen.

„Ssst . . . de stemming is geheim. Jij moet morgen ook mee stemmen, Mijntje.”

„Dat wil ik best,” zei Mijntje, „ik hoef er geen nachtje over te slapen.”

De volgende morgen stonden ze met hun drieën, Peter, Ankie en Frits, in de keuken om de namen te lezen. Niemand zei iets. Mijntje had wel graag iets gezegd, maar ze had mevrouw moeten beloven dit niet te doen en een belofte moet je nakomen.

„Hè, wat spannend,” zuchtte Ankie toen vader de gevouwen papiertjes, waarop ze ieder een naam geschreven hadden, in ontvangst nam.

Onder doodse stilte vouwde vader het eerste papiertje open. Hij wachtte even om de spanning erin te houden.

„Toe nou vader!” drong Frits.

„Laat eens kijken, hier staat . . . Tineke Voorberg!”

Frits kleurde en keek vlug naar de andere gezichten. Dit was natuurlijk zijn papiertje. Vader had het volgende briefje opgenomen. Weer was er de spanning tot vader zei: „Tineke Voorberg.”

„Hoera,” riepen ze allemaal en dan keken ze elkaar aan. Van wie was dit papiertje en waarom riepen ze allemaal hoera?

Toen vader het derde papiertje nam, hingen ze allemaal over de tafel.

„Vlug vader.”

„Geduld,” zei vader en vouwde langzaam en plechtig het laatste papiertje open.

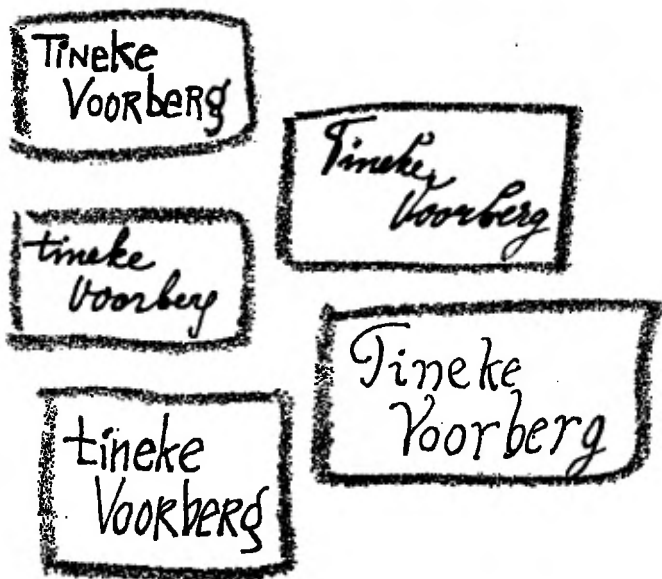
„Tineke Voorberg!”

„Allemaal,” gilte Frits, „allemaal Tineke. Hoera voor Tineke!”

Vader lachte. „Ik moet zeggen dat jullie wonderlijk eenstemmig zijn. Nu moeten Mijntje, moeder en ik nog onze raadgevende stem uitbrengen. Mijntje, mag ik jouw briefje?”

„Alstublieft meneer, ik heb het met plezier geschreven.”

Peter maakte het open.

„Ik kan er niets aan doen,” grinnikte hij, „maar er staat weer Tineke Voorberg.”

„Moeder, nu u.”

„Tineke Voorberg.”

„Nu u, vader,” riep Frits met overslaande stem. „Als u iemand anders hebt durven stemmen dan Tineke, zullen we u krijgen!”

„Hoe is het mogelijk,” zei Peter met grote, verbaasde ogen.

„Wie heeft vader gekozen?” vroeg Ankie verontwaardigd.

„Tineke Voorberg,” zei Peter met een grafstem.

Peter hief het schone vers aan: „Tineke Voorberg gaat nooit verloren . . .”

„Het allerfijnste vind ik,” zei moeder, „dat we zonder uitzondering Tineke mee willen hebben. Wie zal het haar nu zeggen?”

„Ze is mijn vriendinnetje,” zei Frits.

„Het mijne ook,” zei Ankie, „en wij zijn samen meisjes.”

„Ik heb haar naam op het leitje geschreven,” zei Frits, „ik alleen.”

„Dat is waar,” knikte moeder.

„Dat komt omdat ik alleen aan school dacht,” bromde Ankie.

„Ik weet het,” besliste vader. „We vragen Tineke morgenavond te eten en dan zullen we het met elkaar vertellen.”

„Moeten we haar dan toezingen?” vroeg Peter. „Of bedoelde U een spreekkoor?”

„Dat komt vanzelf wel in orde,” lachte vader.

„Fijn,” vond Frits. Zijn gezicht betrok. „Maar als ze nu eens niet mag?”

„Ik ga het morgen aan haar ouders vragen,” zei moeder. „Dan moet jij zorgen, Frits, dat ze in die tijd hier is. Als Tinekes vader en moeder het goedvinden, zal ik hun vragen om niets aan Tineke te zeggen.”

„Dat is een best plan,” vond vader.

„Het is reuze fijn,” jubelde Frits. „Wat zal Tineke blij zijn! Weet u wat ook zo prettig is? Als we weer van vakantie terug zijn, is het precies zes weken van de poesjes. We kunnen ze dan meteen gaan halen.”

„Dat is zeker prettig,” vond moeder. „Je mag er nog wel eens naar gaan kijken en met de meneer afspreken wanneer jullie ze komen halen.”

„Natuurlijk,” knikte Frits. „We moeten toch ook afscheid van ze nemen. Ze groeien al een klein beetje. We mochten ze gisteren nog even zien.”

„Je zult nog blij zijn als de vakantie om is,” lachte moeder.

„Nee hoor,” zei Frits, „maar het is toch fijn dat we ze juist krijgen als we weer naar school moeten.”

„We zullen Tineke alles laten zien,” zei Ankie. „Mogen wij in één kamer slapen, moeder?”

„Dat mag,” knikte moeder. „Ik denk zo dat Tineke een aanwinst zal zijn.”

„Nou en of!” zei Frits. „Reken maar!”

10. Het heerlijke geheim

„Fijn dat ik bij jullie mag eten,” zei Tineke toen ze zich heel voorzichtig door de heg heengewerkt hadden. „Waarom is het eigenlijk?”

„Waarom?” herhaalde Frits, enigszins in het nauw gedreven.

„Gewoon! Waarom zou je niet een keer bij ons eten?”

„Ik vind het leuk, nu krijg ik twee keer warm, fijn!”

„Wat vind je lekker?” vroeg Frits bezorgd. Stel je voor dat Mijntje iets kookte waar ze niet van hield!

„Malle jongen,” lachte Tineke. „Ik vind alles lekker.”

„Maar je houdt toch niet overal van?”

„Dat is zo, maar ik moet wel alles eten van mijn moeder. Zijn de anderen ook thuis?”

„Allemaal. Enne . . . ik geloof dat je bij ons mag eten om het afscheid te vieren.”

„Afscheid? Welk afscheid?”

„We gaan toch de volgende week een maand naar zee? Nou, daarom.”

„Och ja,” zei Tineke opeens wat verdrietig. „je gaat een hele maand weg. Wat moet ik dan doen?”

Frits keek naar haar verdrietige gezichtje. Hij zou het haar nu wel willen zeggen. Tineke . . . het lag op het puntje van zijn tong. Toen kneep hij z'n mond stijf dicht. Stel je voor, daar had hij bijna het grote geheim verraden.

„Je kunt toch bij ons in de tuin spelen, net zoals je vroeger deed toen wij hier nog niet woonden?”

Tineke liep achter hem aan in haar mooie jurk die ze van moeder aan mocht omdat ze voor het eerst uit eten ging. Om het afscheid te vieren! Ze vond het helemaal niet meer zo leuk. Hoe lang was het geleden dat ze hier alleen speelde? Vier maanden? Het leek veel langer. Ze kon zich bijna niet meer voorstellen dat ze het zo erg had gevonden toen ze voor het eerst de vreemde jongen in de tuin zag.

Frits was haar vriend en ze zou nooit meer alleen willen spelen.

„Kom nou,” zei Frits ongeduldig toen ze steeds verder achterbleef.

Ze schudde resoluut haar krullen naar achteren. Een maand

komt ten slotte wel weer om en het was toch heerlijk dat ze nu bij Frits mocht eten.

Zo zat Tineke een halfuurtje later toch met stralende ogen tussen Frits en Ankie aan tafel. Ze keek de kring rond. Alle gezichten lachten vriendelijk tegen haar. Ze zou hen allemaal missen, ook Mijntje. Ze slikte even die nare tranen weg. Mijnheer Van Maarland schraapte zijn keel.

„Vader gaat spreken, geloof ik,” schrok Peter.

„Wacht maar af,” lachte vader. „Tja Tineke, we doen het vanavond een beetje plechtig. Dat komt omdat je voor het eerst bij ons eet. We vinden het fijn dat je bij ons bent. Straks gaan we nog iets zeggen, maar eerst zullen we eten. Ik hoop dat het je smaken zal.”

„Dat zal best,” zei Tineke.

Mijnheer Van Maarland ging voor in gebed.

Tineke bad hardop zoals ze bij vader en moeder gewend was. Ze voelde zich hier ook thuis.

Toen mevrouw de soep opschepte, had ze daar alle aandacht voor. Tomatensoep, waar ze zo van hield!

Meneer Van Maarland legde later het vlees op haar bord, Peter bediende haar van doppertjes en Frits schoof de schaal met aardappelen naar haar toe. Tineke genoot en vond alles heerlijk. Toen ze aan het toetje waren, kwam Mijntje de bordes weer verwisselen. Ze pakte de dessertbordjes van het dressoir.

„Heeft het gemaakt, m'n kind?” vroeg Mijntje.

„Alles was heerlijk,” zei Tineke.

„Dat is goed,” zei Mijntje vriendelijk. „Stel je voor dat ik niet naar je zin kookte. Als je straks met ons meegaat, moet je een maand lang eten wat ik je voorzet.”

„Mijntje!” Het werd in alle toonaarden geroepen.

Mijntje sloeg verschrikt haar hand voor haar mond.

„Met ons meegaat?” vroeg Tineke verwonderd.

„O Mijntje, wat heb je gedaan!” kreet Frits. „Ons grote geheim!”

„Wat voor groot geheim?” vroeg Tineke.

„Mijntje heeft de oplossing gebracht,” vond meneer Van Maarland glimlachend. „We wisten immers niet wie het Tineke zou vertellen? Nu heeft Mijntje het gedaan en alles is opgelost.”

„Ik was altijd al een domme vrouw,” zuchtte Mijntje.

„Met een gouden hart,” lachte moeder. „Trek het je maar niet aan, Mijntje. Het is best gedaan.”

Tineke keek van de een naar de ander. Toen zei ze:

„Ik snap er niets van. Met wie ga ik mee en wat is er voor een geheim?”

Toen lachten ze allemaal nog veel harder.

„Zeg het maar, Frits,” knikte vader.

„Je gaat . . . je mag . . .” hakkelde Frits. Toen vertelde hij rustiger. „Ieder jaar mag er een van onze vrienden mee naar zee. Nu willen wij allemaal zo graag dat jij dit keer met ons mee gaat.”

„Je vader en moeder vinden het goed,” knikte meneer naar de verbaasde Tineke.

„Een hele maand, Tineke,” zei mevrouw.

„We gaan fijn schelpen zoeken,” zei Frits.

„We gaan ook fortten bouwen, Tineke,” verzekerde Peter. „Daar ben ik een kei in.”

„We zullen je ook leren zwemmen,” beloofde Ankie. „We gaan alles samen doen.” Ze sloeg een arm om Tineke heen.

„En ik zal wel lekker koken,” zei Mijntje.

Het was voor het eerst dat Tineke een beetje verlegen was. Ze keek in het rond naar al die lachende gezichten.

„Is het echt waar of is het een grap?”

„Het is echt, hoor Tineke,” zei meneer. „Zou je met ons mee willen?”

„Of ik wil?” riep Tineke en zwaaide uitgelaten haar armen boven haar hoofd. „Naar zee? Dat is het heerlijkste wat er is!”

INHOUD

	Blz.
1. Tineke krijgt een vriendje	7
2. Op de hei	13
3. In de bakkerij	21
4. Bij Frits thuis	26
5. Tineke is ontevreden	32
6. Een angstig avontuur	41
7. Frits en Tineke krijgen een geschenk	50
8. Allemaal bakkers	59
9. Wie gaat er mee?	68
10. Het heerlijke geheim	74